

Библиотека
Хумор и сатира

ДРИБЛИНГ ДУХА

(приредио Ђорђе Оташевић)

Алма

Београд, 2007

ДРИБЛИНГ ДУХА
(приредио Ђорђе Оташевић)

<i>Рецензент</i>	Владимир Павловић
<i>Корице</i>	Милан Бештић
<i>Коректура</i>	Љиљана Оташевић Драгана Јазић
<i>Издавач</i>	„Алма“, Београд
<i>За издавача</i>	Ђорђе Оташевић
<i>Штампа</i>	„Скрипта интернационал“, Београд
<i>ISBN</i>	978-86-84023-69-0

www.alma.co.yu
almabg@sezampro.yu

**Афоризам је
дриблинг духа
на малом простору.**

Александар Баљак

ПРЕДГОВОР

У књизи су представљени афористичари с подручја некадашње СФРЈ који су некада говорили некадашњим српскохрватским језиком. Највише их је с подручја некадашње и садашње Србије и садашње Републике Српске. Делимично због лакше доступности њихових афоризама приређивачу ове панораме, а делом и због објективне бројности афористичара на овом подручју и супериорног квалитета њихових остварења.

Павле Ађански
(1934)

Мени је савест чиста
попут мог жиро-
рачуна.

Жене ловаца не
поштују китолов.

Пензије се усклађују
са платама,
а исплаћују зависно
од избора.

Непристојно је
говорити
с пуним устима
демократије.

**Данијела
Ајдуковић**
(1975)

Вук длаку мења,
али Црвенкапу
никако.

Живот је забавнији
када ништа немаш и
све имаш.

Док сте слободни да
сањате,
сањајте да сте
слободни!

Доктори свих
земаља,
излечите нас!

Драган Алексић
(1941)

Високо подигнуте
главе
спустили смо нос.

Никад мира.
Само што одоше
комунисти,
а већ стигли
терористи.

Боље и писмо у
праху него прашак у
писму.

Сромах друг Тито.
Да је још мало
поживео,
постао би господин
Тито.

**Милутин
Алемпијевић**
(1927)

Узмите радницима
фабрике.
Дајте им хлеб!

Биће боље
чим научимо да
гладујемо.

Власт ће морати да
ислеђује раднике:
Од чега ти људи
живе?!

После боја – копљем
у мемоаре.

**Томислав
Андрејић
Сењанин**
(1931)

Јесте да немају
слуха, али имају
диригентске палице.

Немојте призивати
духове,
довољни су нам и
вампири.

Пожурите са
улазом, јер – ускоро
затварамо циркус.

Многи су ушли у
историју,
а зоологија плаче за
њима.

**Славољуб
Андрејић**
(1947)

Љубав не зна за
границе.
Она је превршила
сваку меру.

Секира му није
пала у мед.
Испречила се ташта.

Стао је на луди
камењ,
кад оно – гуја.

**Милијан Р.
Андрић**

Код нас сви пишу
књиге,
осим писмених.

Пукла му кичма,
а исправљао криву
Дрину.

Кад је био мали,
имао је надимак –
мини.
Кад је остарио,
постао је мини-
стар.

Обрао је бостан –
туђом главом.

Стеван Аниччић
(1937)

Историја је на мојој
страни.
Управо је пишем.

Терет су изнели на
својим плећима они
који су били
насамарени.

Највише ме боле
ударци које сам
другима задавао.

Мора бити да смо
два пута разменили
мишљење,
чим је свако остао
при своме.

Бранко Антић

(1966)

Пишти као што
говориш.

И народна власт је
подржала
велики народни
оркестар пиштаљки
– удараљкама.

Празни лонци,
шерпе и стомаци
најбоље се чују.

Мирослав

Антић

(1932–1986)

Народ који се буди,
може врло лако
бити затечен у
гаћама.

И кад би имао
крила,
човек би
за сваки случај
научио да пузи.

Далеко је кад имаш
тату, а мама је поред
тебе.

Драшко Антов
(1938)

И кад једном
постанеш богат,
опет можеш
јефтино живети.

Платон може бити
срећан.

Његови родитељи
нису водили
платонску љубав.

Да ли се могу
организовати
коњске трке са
тројанским коњима?

Ако се купам у
Мртвом мору,
хоћу ли изаћи жив?

**Весна
Антоновић**

Ко се воли, тај се
ћути.

Кад ја хоћу да
седнем,
ја дигнем.

Зашто је „он“ лична
заменица
кад је тако безличан!

Умри мушки – живи
женски.

Све је било ровито
у држави од Јајца.

**Русомир Д.
Арсвић**

Остали смо без
Марка,
а друмове нам и
даље неко оре.

Жене и мушкарци
воле да живе
заједно,
али одвојено.

Држимо се
прошлости,
будућност је
пролазна.

Политичари лажу и
кад говоре истину.

**Вукадин Ј.
Аћимовић**

(1935)

Мислим, дакле не
знам
докле ћу постојати.

Дарвин је превидео
звери.

Полтрони су жива
ограда диктатора.

Приче о нашој
будућности
чувају се –
као музејски
експонати.

Вукота Бабовић

(1946)

У нашој поставци
Хамлета на сцени се
нашао и Тојаго.

Броје дане до једне
смрти, а ћуте да су
знали кад је пег дана
до ње.

Када је чорба у
питању,
етнички чистачи
захтијевају
много мирођија.

Агата Кристи више
није у моди.

Убице и јесу они
на које се највише
сумња.

Богдан Бајчета

(1942)

Нису они за њих –
колико су против
нас.

Имам разумевања за
ваше неразумевање.
Немам за ваш –
неразум.

Кад је Бог створио
човека,
најпре је у њега
удахнуо – страх.

**Миљијана
Балетић**

Дали су часну реч –
то им је
најјефтиније.

У свијету је мало
слободе –
зато је једни
другима узимају.

Остао нам је голи
живот.

Кроз живот треба
ићи са осмехом – то
је и Мона Лизу
одржало.

**Александар
Баљак**

(1954)

Наша најбоља
сатира је настала
у ружним
временима,
а за савремену
долазе бољи дани.

То је отворена
земља.
Рака, такорећи.

Наши грађани
слободно шетају
улицама, али треба
рећи да се то још
ради прилично
неорганизовано.

Миле Басало

(1944)

Побједници пишу историју, а наши само цртају.

И наша држава конкурише за Нобелову награду за књижевност. Има правог идиота.

Једни предједника слушају, а други прислушкују.

Влада Батинић

(1958)

Ако се кривци враћају на место кривице, онда ћу кад завршим школу постаги професор.

Ау, што је школа згодна.
Има више девојчица.

Дуга коса, кратка памет – девиза фризера.

Чедо Баћовић

(1952)

Дијету држе они
који имају што да
једу.

Жена је велика тајна.
Док се не скине.

Чим је видио да је
зашкрипало,
кренуо је у
подмазивање.

Књига је увијек
у моди.
Купује је ко може.

Вуко Безаревић

(1940–1987)

Што ти вриједи
понирање у дубину
ако тонеш.

Тешко је побиједити
моћ навике
а посебно навику
моћи.

Ако је добар и луд
исто,
није луд да буде
добар.

Бој се оног ко је
свико без голема
живјет јада.

Пуниша Белић

(1948)

Упомоћ!
Хоће да ми
помогну.

Жена и ја смо врло
блиски.
Између нас је само
комшија.

Не питам шта
кошта,
само реците цену.

Миладин Берић

(1962)

Од брака обично на
крају остане бррр...

Плате су нам у кли-
максу. Немају мје-
сечни циклус

Наш национални
доходак по глави
становника износи
сто долара,
хиљаду метака
и три пендрека.

Американци су
у Босни прво
одредили ко су
црнци.

Радојица Бецић

(1927)

Ко има у глави
лако заглави.

Да им се матичар
није умешао у
љубав,
и данас би се
волили.

Због српа и чекића
страдале су кука и
мотика.

Одозго се види,
доле осећа.

Поштенога је лако
преварити
а тешко наћи.

Милан Бештић

(1952)

Волим секс и радо
га се сећам.

Са писцима
ћемо лако.
Они су јаки само
на речима.

Добро вече,
желео бих да
оздравим
све у студију.

Играчи на терену
моле коментатора
да говори спорије
јер они не могу
тако брзо да трче.

**Недељко
Блажић**

(1963)

Толико смо се
загријали за краља
да смо заборавили
за отаџбину.

Преживаће овај
народ.

Превођењу жедних
преко воде највише
су кумовали
мостови братства
и јединства.

Петар Блажић

(1936)

Кад вам тиранин
узме меру за капу,
глава је сувишна.

Јесте да се вртимо
у круг,
ал нам још нико
није израчунао
квадратуру.

Да је лако
бити Србин –
не би то мени
запало.

**Радомир
Блажић**

(1941)

Улепшавамо
центар,
а налазимо се
на периферији
догађаја.

Црква у офанзиви,
а на политичкој
сцени
све сами мали
богови.

Ставио сам на љуту
рану
љуту траву.
А онда ме натераше
да вриснем.

**Александар
Богдановић**

Истераћемо
Диогена из бурета –
заврнућемо
славину.

Направио бих и ја
каријеру –
да имам
грађевински
материјал.

Рука руку мије,
али све зависи ко те
полива.

Мене дрво живота
штити
само од кише.

**Бојан
Богдановић**
(1951)

Америка је одавно
откривена,
али се са вакцином
доста касни.

Зоолошки врт је
купио
пар зебри.
Толико о брзим
пругама.

Министре, немате
право на реплику.
Поменућа је ваша
мајка.

Влада ће нас
погурати? Значи,
најгоре је иза нас.

**Борислав
Богдановић**
(1933)

Човека је најтеже
померити
са туђега места.

Шта вреди што
можемо да бирамо
кад не можемо да
одбијемо.

Живот у паклу
ствара илузије о
рају.

Свако време има
свој модел
прошлости.

**Зоран
Богдановић**
(1939)

Ми гласине
препознајемо по
гласнику.

Како да истакнемо
кривце,
кад су они већ
истакнути!

Оче наш,
дај шта даш!

Религија је опијум
за народ,
али се на дроги
зарађује.

**Шандор
Богданфи**

Војници су леви
само док су живи.

Знао сам једног
патуљка
који је веровао да је
највећи
патуљак на свету.

За наше седнице је
карактеристично да
су неки
оправдано одсутни,
а други неоправдано
присутни.

Умрети је тешко.
Ипак – то свима
полази за руком.

**Душан
Бодрожих**
(1947)

Негативци су
успјели.
Сви смо догурали до
нуле.

Мање-више све су
утјехе маћехе.

Ми клицали, они
стицали.

Ако се истина често
поклања,
расте цијена
омотима.

**Драган Ж.
Божих**

Наћи инспирацију
значи наћи лек за
духовни проблем.

Мудрост је моћи са
супротне стране
посматрати себе.

Под мотивом
једнакости не сме се
жртвовати вредност.

Страх је природан
чувар живота,
радуј се
док га имаш.

Гојко Божовић

(1972)

Слаба је то партија
без рокада.

Држава, то је јао.

Марксисти не би
убили Луја XIV.

Искривио се.
Није савијао кичму.

Бесмртни су наша
смртна болест.

Лазар Божовић

(1951)

Пустите га да прича
јер ако га прекинете,
почеће испочетка.

Неко вуче напријед,
неко назад.
Нама не остаје
ништа.

Жена се веже за
љубавника,
а муж за рогове.

Да није медника,
не би се знало ко је
коме брат.

**Мирко С.
Бојанић**
(1938)

Пре новог дана увек
нам неко
премеси старе
подметаљке.

Ја теби, ти мени –
мајке све издрже.

Затворите небо!
Куд ћемо с толиким
даровима!?

Милинко Бојат
(1961)

Роботи замјењују
човјека
у недостатку људи.

Ако је нула
позитиван знак,
онда смо далеко
догурали.

Нећу ништа да
памтим.
Ионако се историја
понавља.

Не могу бити лопов.
Више немам шта да
украдем.

Борислав Бојић

У потрази за собом
губи ми се сваки
траг.

Самоубиство је
врхунац
искрене
самокритике.

Стан по члану
породице.
Али министарске.

У нашој мрачној
стварности
видљива су још
једино
обећања о свијетлој
будућности.

Радивоје Бојичић

(1949)

За штедне улоге
јамчи држава
која одумире.

Међу нама буди
речено –
ми немамо шта да
кријемо.

Најбоље је остварен
петогодишњи план
за период 1941–1945.

Поплаве,
земљотреси,
епидемије,
транзиција...

**Војислав
Борановић**

(1954)

Демократија је као
здравље.
Пуца.

Није народ толико
завађен
колико има вођа.

На изборима су
највише добили –
изабрани.

**Небојша
Боровина**

(1955)

Једна смо од ријет-
ких земаља чија је
индустрија искључи-
во црна.

Доста је радио.
Нека сад мало одле-
жи.

Напокон смо се
примакли цркви.
Украден је попов
„голф“.

**Ратко Б.
Брковић**

(1949)

Има буран ноћни
живот.

Сања све и свашта.

Гостовао је циркус,
а онда се одомаћио.

Ћутиш ли као риба,
запомагаћеш из
мреже.

Знато ко зна
знање је за оне који
не знају.

**Веселин
Брновић**

(1937)

Крзно не чини жену,
али одаје њену ћуд.

Афоризам ј
детонатор истине
који никад не
експлодира.

Умислио пеликан да
је великан –
зато је несит.

У свом заостајању
свакога смо
претекли.

**Војислав
Брновић**

(1934)

Пали смо на
ниске гране.
Ако, пад ће бити
безболнији.

Постоје мајчини и
курвини синови.
Не може све једна
мајка да роди.

Разговарали у иза
затворених врата.
Нијесу их пуштили
унутра.

Љуљала му се
фотеља.
Нашли су му бољу.

**Војислав
Бубања**

(1944)

Кљукају нас
демократијом.
Боле нас вратови од
кљукања.

Политичари су до
сада мењали свет,
а филозофи
оправдавали
њихове глупости.

Рђа је нуспроизвод
људи гвоздене воље.

Јасмина Буква

(1961)

Сигуран секс је кад
параду педера
гледаш на
телевизији.

Како смо се надали,
добро смо се
преварили.

Јарци су се
намножили.
Недостају брвна.

Овде више нема
прљавог веша.
Све нам на нос
излази.

Борислав Булатовић

(1944)

Док смо ми
неговали братство и
јединство,
друге болести су
узеле маха.

Зашто се говори
само о Титовом
путу?
Као да Јованка није
излазила из куће.

Пуни смо идеја.
Али, зашто да сваку
испробавамо на
себи?!

**Владимир
Булатовић Виб**

(1931–1994)

У шуми вила, у вили
мерцедес,
у мерцедесу човек, у
човеку срце,
у срцу љубав за
радничку класу.

Све што сте обећали
народ вам је
омогућио да имате.

Колико људи
трошите
на километар
напредовања?

Пада дрво, сви
присутни.

Пада човек, сви
одсутни.

**Комнен
Булатовић**

(1938)

Добро је што смо
двојица.
Не ваља што смо
лоши.

Било је давно
кад смо умирали
славно.

Сити смо
будалаштина.
Вријеме је да
пређемо на дијету.

Да ми није средине,
саставио бих крај са
крајем.

**Љубомир
Булатовић**

(1986)

Лоше нам се пише.
Зато народ ништа
не чита.

Све је понио ђаво.
Само је нешто
остало лоповима.

Не треба разбијати
главу ситницама.
Ваља узети нешто
крупније.

Умјесто да се
хранимо
једемо што се не
једе.

**Милија
Булатовић**

(1941)

Комунисте је лако
препознати.
Не црвене се.

Ако ћемо поштено,
лоповлук се
исплати.

Да је до мене,
некима не би било
ни до чега.

Некима је на уму
и оно што је ван
памети.

Алојз Буљан

Пушачима је кућа у
облацима.

Жене мушкарцима
помажу
да дођу на овај
свијет,
али и да оду с њега.

Госпођице са
црвеним гаћицама,
шта ако сам ја
стварно бик?

Боље да те жена
не чује
него да те не слуша.

Драган Буновић

(1945)

И он је постао
сретан добитник –
извукао се.

Потрошио је све
националне идеале,
али му је остала
готовина.

Кад је потписао
мир, пустио је
голуба.

Нек се зна шта је
српски пасуљ!

Мозгови су отишли
у иностранство.
Нама су остали бели
бубрези.

Богдан Бућан
(1952)

Јесте да им је
демократија млада,
али сам сигуран да
није невина.

Мир је добра ствар,
под условом да није
– вечни.

Кад све саберем,
чини ми се да су
комунисти
уживали највећи
углед код народа
док су били по
затворима.

**Неђељко
Варагић Неђо**
(1939)

Опаметио би се он,
али му недостаје
супстанца.

Проблеме ћемо
рјешавати у ходу.
Чим станемо на
ноге.

И вук сит
и овце у строју.

Продао би вјеру за
вечеру,
иако је атеиста.

**Божидар
Васиљевић**

(1951)

Да не постоји
јединица,
добрио бих и неку
другу оцену.

Добрио сам слабу
оцену из матерњег
језика.

Зато матери то
нисам могао да
објасним.

Неки су постали од
мајмуна.

Неки још нису.

Илија Васић

(1952)

Топломер је једини
мерни инструмент
који не закида на
мери.

Више није
једноумље.
Сад је више
једноумља.

Слепо му верују.
И не виде куд их
води.

**Славомир
Васић**

(1962)

Бог ме не разуме.
У питању је сукоб
генерација.

Сачували смо родну
груду.
Мада не у
природној
величини.

Браћо Срби!
Сиђите са трона
да вам уручимо
хуманитарну
помоћ.

Ратко Велебит

(1942)

Најзад дође крај и
тренутним
тешкоћама.
Постале су трајне.

Ниједан пут није
толико крив,
колико ми можемо
да скренемо.

Ово је човек да
полуди,
под условом да
преживи.

Последња шанса је
већ дуго
наша будућност.

**Богољуб
Велимировић
Бобан**
(1943)

Можда би штрајк
хумориста
вратио смијех на
улицу.

Није лоше
познавати закон.
Лакше га је избјећи.

Био је на високом
положају.
Још као планинар.

Ни полтрону
није лако,
час овако, час онако.

**Павле
Величковић**
(1935)

Сит човјек гладно
размишља.

Коров је за
нерадника
главна култура.

И цвијет и човјек
изгубе
када су у букету.

Локална власт је
само локална,
а локална брука је
општа.

**Јован Вељин
Мокрински**

(1955)

Раднички снови су
тако лепо
да радници пожеле
и да се не пробуде.

Сваке године смо на
прекретници,
али увек на једино
правом путу.

После гласања нема
кајања
него клањања.

Већ дуго нам
сервирају хладни
рат.
Молимо, само без
подгревања!

**Александар
Вељић**

(1971)

Прегазило нас је
време.
На нама су још увек
трагови његових
тенковских
гусеница.

Медаља је златна.
Још да је публика
суво злато...

Неком опанци,
а неким опанцима
управљачка места.

Да ми и црна мачка
пређе пут,
не видим ни бело
пред очима.

**Михаило
Вељковић**

(1954)

Лако је критиковати
режим.

Нађи ти нешто
позитивно у њему
кад си толико
паметан.

Ситуација је
сложена,
али генијално.

Народ прихвата
све занимљиве
предлоге:
за, уз, под, иза, око,
мимо...

**Радмила
Вељковић**

(1936)

Погребни трошкови
су скупљи код нас
него у Америци.
Значи да је смрт код
нас на цени.

Сви би хтели да
мењају свет,
а они да остану
исти.

Шта вреди што је
живео у сновима
кад га је убила
стварност.

Није свет велики,
него смо ми мали у
свету.

**Милојко
Вељовић –
Баћо**

(1934–1999)

Револуција народна
– споменици
Његови.

Доштампавање
новца је камата
на Марксов капитал.

Граматички речено,
ми смо у аористу.

Кад партија постане
губитничка,
у игру убацују
полицију
уместо цокера.

Карло Вереб
(1945)

Свако чудо три дана.
Наше чудо траје
од педесет
до петсто година

Црногорци су Срби.
Али на бољим по-
ложајима

Отишао је
у мисију мира.
Вратио се са
кредитом за оружје

Да је мање волова,
аграр би нам био
богатаји.

**Веселин
Милићевић**

(1953)

Бог прашта
гладнима
што нису јели.

Неко добија и
шаком
и капом,
а ја само шаком.

Нема хлеба без
мотике.
Са мотиком – још
теже.

Шта све трпи
хартија –
благо тоалет
папиру!

**Душан
Видаковић**

(1969)

Гризе га савест,
пошто је све остало
сам изгризао.

Грип је одличан да
не љубиш ближњег
свог.

На крају ће све доћи
на своје место.
Али, то је крај.

**Милован
Витезовић**
(1944)

Сви за једнога.
Ево ме!

Ако је неко луд,
не будите му
другови и
другарице.

Историја нам је
била учитељица
живота.

Онда су дошли неки
манијаци и
силовали нашу
учитељицу.

Цитирајући Маркса,
одбранио је
КАПИТАЛ.

**Душан
Влајковић-
Митрованов**
(1967)

Јурим само зреле
женске откад сам од
оне клинке добио
педофилију.

Паметном не мораш
двапут да кажеш.
Рекох, паметном не
мораш...

Први заспи онај који
хрче.
А ако још и ропће,
онда и први умре.

Сексуална
револуција
јебе и туђу децу.

**Владислав
Влаховић**

(1963)

Мора да смо опет
победили,
чим смо овако лоше
прошли.

Мрак је идеалан за
његовање
свијетлих традиција.

И кад сам уловио
златну рибицу,
она је имала три
жеље.

Имам редовну
исхрану.
Једем се изнутра.

**Душан
Војводић Бирџа**

Радничко
самоуправљање је
имало јасан правац.
Правац – Немачка.

Човека у великој
нужди
напушта свако
товно.

Чим је доказао да
има главу –
добрио је ногу.

Нисмо најгори.
Мало недостаје.

Слободан Војводић

Већина је лако
упловила
у брачне воде,
дављење је дошло
касније.

Ми немамо свог
кандидата,
али је ваш много
гори.

И у дивљем браку
човек се припитоми.

Процветала
демократија и код
нас,
само јој латице брзо
отпале.

Душан Војиновић (1952)

Лудих крава смо се
некако решили,
али лудих волова
никако.

Дођох, видех,
побледих.

О царе Лазо,
што се одмах не
определи
за царство европско.

Још смо црвени,
ваљда од стида.

Дочекали смо
промене,
променише боју.

**Јевтимије
Војиновић**

Добри ђаци се
одмарају на одмору,
а лоши на часу.

Морам да
променим пара
у клупи.
Ова Јелена шапуће
само за двојку.

Тајна је када ти неко
у поверењу каже
нешто што сви знају.

Тежа је мамина суза
него татина рука.

**Миодраг
Војисављевић
Миша**

(1937–2005)

Афоризам је српска
борилачка вештина.

Живот преко
шездесет година је
чист ћар,
преко седамдесет је
вајда,
а преко осамдесет –
јеб’о ћар вајду!

У братоубилачком
рату
дезертер је родољуб,
а у бесмисленом је
херој.

**Милован
Вржина**
(1951)

Радничка класа је
већ четрдесет
година на власти
а да то није
оставила.

Одбијање хране
представља
грубо мешање
у рад унутрашњих
органа.

Да смо Годоа
сачекивали колико
Броза,
сигурно би дошао.

Само напред.
Остали – стој!

Благоје Вујисић
(1948)

У духовној исхрани
је дијеталац.
Чита само
књижице.

Великодушан је.
Богатство обећања
дијели свима.

Сатиричари долазе
и одлазе,
мане остају.

Човјек добије крила
тек кад га најуре.

Живко Вујић

(1947)

Народ очекује да га
нахраните хљебом,
па тек онда
демократијом.

Шта је овом народу?
Поред толико
препуних
контејнера, гласа за
промјене.

Руке перем прије
сваког јела.

Значи – сваки други
дан.

Моја породица једе
здраву храну.
Од сувог хљеба нико
се није отровао.

Мирослав

Вујић

(1979)

Зашто да тражим
посао
кад и ови што га
имају
немају шта да раде?!

Иако нас нема у
тркама формуле
један,
имамо и ми својих
боли да.

Избор банке је као
избор фризера:
олиндрају вас до
голе коже.

**Љубомир
Вујовић**

(1952)

Више нисам једи-
нац,
мама каже да је да-
нас родила мечку на
послу.

Кад би мене неко
клонирао,
никад се не бих ме-
њао са собом.

Свињска куга, птичја
грозница, луде кра-
ве, пасја времена...
па ти буди човек.

**Војислав
Вујотић**

(1934)

Најтежи је животни
промашај.

Најбоље се пуца
на високи положај.

Неки политичари су
и ловци.

Отуда убједљиве
ловачке приче.

Најбоље ловачке
приче
могу се чути на
митинзима.

Перо Вујотић

(1929)

Са његовом
прљавштином
сви су начисто.

Југославија им је
била тијесна,
а сад им је Велика
Србија.

Њихово је право
да нам буде криво.

Код нас се будале
не рађају
него расту.

Стефан Вујчић

(1989)

Треба улагати
у вакуум.
То је
најсиромашнија
област на свету.

У школи неко седи
на клупи,
а неко на ушима.

Сократ је смео да
призна да ништа
не зна.

А шта би било са
мном да тако нешто
изјавим у школи?

**Драган
Вукајловић**

(1970)

У богатој земљи
просјаци немају шта
да траже.

Дјевојка невина
а оптужени осуђен
за силовање!?

Ситуација је
сложена
јер главну ријеч воде
простаци.

Чим сам стао на
луди камен,
изгубио сам тло под
ногама.

**Слободан
Вукановић**

(1944)

Ко се воли, тај се
воли.

Многима су снови
само рудник жеља.

Ријечи су степенице
за лет,
али и за пад.

Кад видим хљеб,
увијек се сјетим
глади.

Вид Вукасовић

Народи постају
историјски
најчешће
ударајући главом о
зид.

Да би неко постао
Бетовен,
није овољно да
оглуви.

Дипломац се сваки
бори
да живи у
дијаспори.

Роботи свих земаља,
уједините се!

Василије Вуковић

(1942)

Идемо да
одсједнемо мало у
стојећем ресторану.

Наша одбрана је
дјеловала
офанзивно.

Сада градимо кућу у
изградњи.

Те ноћи је владао
невиђени мрак.

Ђорђе Вуковић (1973)

Ја сада први пут
чујем
да сам био глум
на сва ваша
упозорења.

Афоризам је кратка
форма
у пуној форми.

Док се двоје свађају,
трећи се свађа
са обојицом –
босанска народна
пословица.

Младен Вуковић

Политичара који
нема муда гађају
јајима.

Још увијек види све
звјезде
кад угледа
петокраку.

Најбоља је минута
шутње
за полицијски сат.

Опијени домовином
желе је видјети
двоструко већу.

**Боривоје
Вукомановић**
(1930)

Уместо што се
позивате на
чињенице,
боље је да се држите
теме.

Код нас је добро
свима, осим онима
који то
не примећују.

Кад је о демократији
реч,
ту је наша последња.

Ја не верујем у
прислучне уређаје.
Ја верујем у људски
фактор.

**Бранислав
Вукомановић**

Не може
Панонско море
да стане у један –
чанак.

Ако останемо без
сиротиње,
изгубићемо
национални
идентитет.

Водите рачуна,
народ вежба збијање
редова
по градском
превозу.

Веронауку у школе –
психијатрију у
парламент!

**Драгомир
Вуксановић**

(1947)

Енглезе је бранио
Черчил,
а нас је Броз
черчил.

Одласком његове
стражњице са
власти
остала је огромна
празнина.

Пре почетка свечане
седнице
хор је отпевао „Аве
мафија“.

Приликом отварања
гасовода
министар је свечано
пустио гас.

**Војислав
Вулановић**

(1931)

Ко ће дочекати да
племенитост
буде у свачијем
срцу?

Да је моћан,
човјек би преврнуо
Земљу.

Свијет постоји
колико си будан.

Не иди за срцем
више но за псом.

Драган Вулић
(1958)

Свако има право да
буде глуп.

Многи то своје
право,
међутим,
злоупотребљавају.

Можда ми и не би
сметало
што су изнад мене
да им оволико не
смрде ноге.

У животу је као у
рату:
ко добро пузи,
брже и лакше иде
напред.

**Ненад
Вучетић**

Нихилизам.
Мислим да то није
ништа.

Није све отишло на
добош.
Остало је нешто и за
тендер.

Књиге се могу
купити на кредит.
Оцене – само у
кешу.

Кум царује, младост
дрогу ваља.

Петко Вучетић

(1946)

Од пете не видимо
Ахила.

Ја и жена имамо
нешто заједничко –
венчани смо истог
дана.

Добро је говорио,
добро је обећавао,
добро је што је
отишао.

Ако сви одемо у рај,
биће то пакао.

Горан Вучковић

Да би у клупи
имао пара,
не смеш да будеш
непар.

Дечаци, јуче је био
родитељски
састанак.

Зато је данас
хајдучки растанак.

У историји још није
забележен случај да
је неки ученик
побегао са одмора,
па се вратио на час.

**Предраг Гаврић
Пеђа**

(1950–1951)

Влада је ту да влада,
а народ је ту и на
Новом Зеланду.

Тражи се
социјализам.
Задњи пут је
примећен
прерушен у људски
лик.

Не пљуј по поду!
Држава је ниско
пала.

Љуби ближњега
своја, пре него што
побегне
у иностранство.

Сузана Гајић
(1974)

Прави оптимиста се
и након теста на HIV
осећа позитивно.

Најтеже је
Интернету.
Свака будала може
да му се накачи.

Боље бити напаљен
него нагорео.

Риба од главе
смрди.
Нарочито ако има
покварене зубе.

Горан Гаћеша

(1967)

Реке су нам чисте.
Испливао је муљ.

Штрајк је добро
испланиран.

Биће спојен са
викендом
и државним
празником.

Упознао сам своју
земљу.
Лепа парцела.

Живи се уче на
мртвима,
а знања никад доста.

Радован Гашић

(1963)

У здравом телу је и
здрав дух.

Куповина лекова је
чисто сујеверје.

Ухватили смо
последњи воз.
Досад смо стално
ишли пешке.

И ове године су
забележени добри
приноси,
што ће се одразити
на катастрофално
стање у
пољопривреди.

**Вук
Глигоријевић**
(1946–2003)

Зелено, волим те
зелено – Лорка.
Црвено, не волим те
црвено – Ћорка.

У природним
наукама све почиње
од нуле.
У друштвеним од
1941.

Стигао сам у бољу
будућност.
Шаљите паре!

Бесмртника не држи
место.
Огуд толико
споменика.

**Драган
Гњатовић**
(1958)

Кад пазим шта
говорим,
дијалог увек
пропадне.

Моје бајке су
најбоље.
У њима има и
највише истине.

Изаћи ћемо из
лабиринта.
Па имамо толико
путева!

Побећи ћу из земље
јер мој патриотизам
нема граница.

**Здравко
Гојковић**

(1930)

Темље друштва је
кров над главом.

Ко пева без разлога,
закукаће с разлогом.

У прелазном
периоду
прерастао сам из
пубертета
у климактеријум.

Не знам од чега
бисмо живели
да нисмо пропали.

**Мађо Головић
Радоје**

(1970)

Све је намјештено! –
реће собарица.

Само једном се
љуби.
Све остало је блуд.

Устанак је плануо,
а онда су животи
почели да се гасе.

Силе мрака су нам
опет
искључиле струју.

**Горан
Вељковић**
(1961)

Један дечко из Пете
наша о је дечка.
Питао га је : – Ко си
ти?
Он је рекао: – Ја сам
твој дечко.

И ми ћемо у
Европу.
Децу смо већ
послали.

Прасе мамино се
упрљало.
А ти, свињо матора,
бриши ноге кад
улазиш.

Милко Грбовић
(1957)

Чачкање мечке је
медвеђа услуга.

Од чврсте руке
остали су:
шака јада и дуги
прсти.

И на нашу драму
спушта се завеса –
димна.

Револуција једе своју
децу.
Наша је прешла на
унуке.

**Милорад
Грбовић**

(1969)

Није битно ко нас
јаше
него да ли се неко на
нас клаи.

Носио сам
транспарент.
И усрао мотку.

Ко има путера на
глави
најбрже се увуче у
дупе.

Лоповчић, лопов,
лоповчина,
експерт.

**Грбовић
Радмила**

(1953)

Где су она лепа
времена
кад смо једни друге
убијали у појам!

Неки одлазе на
посао само зато
што немају пара за
неко боље место.

У већини партија
данас доминирају
црне фигуре.

Принцип хоће и
Гаврила.

Јасминка Грујић

У име бога убићете
вјеру у нама.

Јачи се не пита,
јачем се само
одговара.

Кроз кости наших
предака
крвнички вихор
дува.

Праве другима мир
да би сакрили
свој рат.

Никола Грујић

За све има лека,
само треба мућкати.

Не вуите ме за језик,
сам ћу га исплазити.

Доста је закулисних
радњи,
изађите на бину.

Даљина нас дели,
а близина множи.

**Јелена
Грујичић**
(1976)

О нама се добро
брину –
чак и мисле уместо
нас.

Реците нам
када смемо
да прогледамо.

Добровољно нам
пију крв.

Ранко Гузина
(1939)

Авангарда лута.
Нема претходницу.

Верујете ли у Бога?
Само кад грми.

Динар је једино
законито средство
плаћања.

За све који немају
девизе.

После етничког,
уследило је
техничко чишћење.
Однели су све кућне
апарате.

Далибор Давидовић

Отаџбина те зове!
А када ми зовемо
њу,
прави се глува.

Није опасно скочити
са десетог спрата.
Опасно је стићи на
земљу после скока.

Паде DOS кроз
Windows.
И распаде се.

Скупштинска
препуцавања –
борбе петлова.

Саша Дамјак

Бранио се певањем
и завршио у кавезу.

Кад помоћни
органи виде
да се глава још
копрца,
и они почну да се
копрцају.

Принцип је исти:
партијски секретар,
учитељ веронауке...

Шта ће нам лекови
кад имамо рецепт
за све!

**Радивоје Рале
Дамјановић**

(1960)

Мислим, дакле
нисам члан Партије.

Није тачно да је све
било црвено.
Воз и модрице били
су плави.

Од како изгубисмо
Голи оток,
народне
непријатеље
шањемо
на Свети Стефан.

Обећали су птичје
млеко,
а нису нам
обезбедили ни
кравље.

**Јовица Р.
Дамњановић**

(1937)

Када нашој истини
погледате у очи,
она обори поглед.

Прошли смо сито и
решето,
и завршили у чабру.

Деца личе на своје
родитеље,
родитељи више ни
на шта
не личе.

Лепи смо на маму,
пааметни на тату
и глупи на свој
начин.

**Радивоје
Дангубић
(Ратко)**

Не верујем
стеницама.
У њима је моја крв.

Немојте га вешати!
Ја имам бољу идеју.

Окренућу се
стварности.
Не могу више да вас
гледам.

Све се чини
да једном буде боље.

**Александар М.
Деветак
(1956)**

Од свих посматрача,
сада су нам
најпотребнији
психијатри.

Атлантида је давно
потонула.
Једино се још
Србија држи
као редак природни
феномен.

Од колевке па
до гроба,
најлепше је –
на воденом кревету.

**Бато
Дедивановић
Зеф
(1939)**

Дуга прича –
никаква прича.
Мудрост стане у
мало ријечи.

Ништа нема дуже
од чекања.

Људи путују путем,
а будале пречицом.

Јуначки смо се
повукли
и тако избјегли
пораз.

**Вукосав
Дедовић**

Не треба да вас чуде
тендери
на које иде наша
привреда.
Још прошле године
такве промене
најавио је добош.

Прешао нас је цео
свет,
али ми и даље не
мрдамо
из прелазног
периода.

Изгледа да неће
бити великих
страних улагања
без још већих
домаћих улагивања.

Давор Дејић
(1961)

Наравно да сам при
чистој свести.
Још колико јуче сте
ми испирали мозак.

Свака част
Гордијевом чвору,
али кад ми
запетљамо ствар...

Лупио бих ја нешто
глупо,
али је, кажу,
забрањено ударати
посланике.

Миливоје
Делибашић

Није он разрок,
само има широке
погледе.

Многи по себи суде
о другима,
зато су им закључци
погрешни.

Пустио бих ја њих
кад би престали да
ме јуре.

Кажу да се ништа не
дешава преко ноћи.
Откуд онда толико
деце?

Никола Делић

(1935)

Не учимо децу шта
би им требало,
већ оно што ми
умемо.

Испред заслужних
се увек трчи.

Какве смо среће,
умрећемо од руке
највећих хуманиста.

Сваком људском
замаху
прете неке кочице.

Већ одавно
не растемо,
а губер окраћава.

Весна Денчић

(1963)

Изложба је била
величанствена.
И аутор је обешен.

Ово је година
културе.
Тако пише у
хороскопу.

Десет божјих
заповести
свели смо на
разумну меру.

Купила сам оружје.
Сада сам јачи пол.

**Живојин
Денчић**

(1939)

Каа свирају узбуну –
устаните!

Можда је то нова
химна.

Вођа је добио
лавовски део,
што је уобичајено у
лоповској пракси.

Разводи дуго трају...
Понекад и до
дијамантске свадбе.

Не знамо ко треба
да вади кестење.
Наше је само да
распаљујемо жар.

**Милијан
Деспотовић**

(1952)

Борцима свака част,
али историју
преправљају они
који имају више
времена.

Да је Сизиф умео да
стане на луди камен,
не би га гурао сам.

Он никад не може
доћи себи,
тим путем не иде
мерцедес.

Спусти руку.
Не знам ко коме
гледа кроз прсте.

**Шабан
Диздаревић**
(1956)

Некад – пуни
торови оваца,
данас – пуне фотеље
чобана.

Немаштина
и братска врата
затвара.

Оца не признајем.
Сам себе сам
направио будалом.

Лош афоризам је
као пас који не уједа.

**Миливоје
Димитријевић**
(1957)

Нема јарма без
палице.
То је доказао и
садашњи режим.

Они што воде
напред
увек се држе у лара.

Механизам наше
привреде
може покренути
само златна полуга

**Мирослав
Димитријевић**
(1950)

Кажипрст је
најопасније оружје.
И не треба ти
дозвола.

Дезертери су
првоборци мира.

Народе,
чека те изобиље.
Биће свашта.

Повика на вука,
а лисица око врата.

Ана Димић
(1979)

Свако временом
научи да кува.
Посебно кад се
ожени.

Бог је забринуто
бацио поглед
на човечанство.
Кроз озонску рупу.

Замислите да имате
ташту слона.
Та би тек забадала
својнос
у све и свашта.

Пивопија се
најлакше препознаје
по томе што и воду
сипа полако,
да не би пенела.

Предраг Динић
(1933)

Пуњена птица се не
плаши кавеза.

Кроје ми судбину,
па ме сваки час зову
на пробу.

Паметни су
несигуран ослонац.
Попуштају.

**Никола
Дмитровић**
(1946)

Добили смо битку,
а одмах затим и
батине.

На Западу је све
труло
сем наших дугова.

Нема излаза из
кризе
јер су на том месту
подигли споменик.

Пали смо на тако
ниске гране
да се не можемо ни
обесити.

**Слободан
Добрић**
(1927–1992)

Да бисте ме имали у
виду,
морам бити мањи
од ,аковог зрна.

Да би поткрепио
своје очинске
намере,
опсовао ми је мајку.

Он је полиглота,
зна да ћути на више
језика.

Кад од своје месечне
зараде одбијем
трошкове,
остају ми дугови.

**Александар
Добросављевић**
(1969)

У мучким нападима
на власт
посебно се истичу
чињенице.

Иза нас не стоји
нико.
Изгледа да стојимо у
погрешном реду.

Наш мрак је
сваштојед.

Волим и ја да
похвалим власт.
Иронија је моја
омиљена стилска
фигура.

**Лазар
Довниковић**
(1936)

Марксовим
капиталом су се
разбацивали у
теорији,
а народним у
пракси.

Душевна храна не
иде на празан
стомак.

Ако немаш шта
да кажеш,
реци то
са што више речи.

Сатиричари су
чудан свет:
Боре се против оног
од чега живе.

Ацо Доганџић
(1951)

На преговорима смо
добили батине
и тако показали да
смо за мирно
решење.

Главу дајем да је на
том месту некада
био зид.

Бићу кратак: уа!

Дедови нам се
окрећу у гробу,
а ми ни да мрднемо.

**Зоран
Додеровић**
(1960)

Не знам да лажем,
ја и нисам речит
човек.

Покојник тренутно
није доступан.

Брачни троугао,
он, она и компјутер.

Планета Земља има
два пола,
оба су фригидна.

**Стојан
Дојчиновић**

Афоризам је као
биберово зрно,
али слатак за душу.

Пошто је од колевке
па до гроба
најлепше ђачко
доба, неки уче до
краја живота.

у демократску
будућност корачамо
крупним корацима,
па је могуће да
нешто и
прескочимо.

Горан Докна

(1970)

Бесмртан, а толики
трошкови сахране.

Власт неће да баца
новчић јер
опозиција тражи
главу.

Динар је био везан
за немачку марку,
али се брзо
ослободио ропских
окова.

Смењен је
метеоролог.
Најавио је кишу,
а пала је крв.

Димитрије Драговић Мића

(1933)

Све је на Косову
равно –
осим
равноправности.

Када се догоди
народ,
обично се догађају и
друга чуда.

Све нам је равно
до Косова
– а на Косову?

Боље је врабац
на грани,
него лисице на
рукама.

Драган Дринчић
(1963)

Он је спортски тип.
Све рјешава чврстом
руком.

Морали смо да
заратимо.
Од љубави се не
живи.

Све су то поштени
политичари.
Част изузецима.

Све сам ово крваво
зарадио! –
рече ратни
профитер.

Срећко Дрк

Мотка је прилика
застави да се
истакне.

Слободе има
подједнако
са обе стране
решетака.

И у сексу би требало
награђивати
производни рад.

Упалио сам светло.
Да видим мрак.

Дарко Дрљевић
(1962)

За Нову годину
Дједа Мраз ће
дијелити аутограме.

Страдао је у
саобраћају.
Сударио се с
метком.

Постао сам
далтониста.
Не разликујем жуту
од дневне штампе.

Рат се одавно
завршио
а ђеда ми још нема.

**Слободан
Дучић**
(1941)

Најзад права мисао.
Ни лева, ни десна.

Ако је и од цена на
мало – много је.

Паметнији нас први
напуштају.

Народ трпи до
одређене границе,
а преко границе
трпи други народ.

Раде Ђерговић
(1948)

Србијо међу
шљивама,
отрезни се!

Срби на Косову
имају министра
пољопривреде.
Фали им само
земља.

Нема код нас
криминалаца у
власти.
Не одговара им
друштво.

Ми смо небески
народ,
само нам звезде
нису наклоњене.

Митар В. Ђерић
(1952)

Прошао је сито –
решетке није.

Испао је глуп –
такав је и упао.

Вулкан је прорадио
– поправили га.

Тренерка му
одговара.
Боља је од тренера.

Директор нам
ћосав,
а често омасти брк.

**Радиша В.
Ђокић**

(1940)

Истина је и оно што
се чини тајно.

Ја у плочу,
а они би мене о
клин.

Ко жели да постане
бог,
мора рачунати и са
распећем.

Онима који су у
вакууму
свеједно је у ком
времену живе.

**Бранислав
Ђокић Кан**

(1947)

И мравојед у свом
животу
ни мрава није
згазио.

Радницима се
допала улога,
али се жале на
режију.

Државе тоне
онолико
колико је истиснула
памети.

Марко Ђонових
(1928)

Закон подивља
кад га свако тумачи.

Упозорење
фотографима:
озбиљно се
смјешкам.

Расте бројно стање
савеза бораца.

Предсједник
општине је
користио положај
да службеницу
положи на обје
плећке.

Бане Ђорђевић

Ако желиш да
убијеш
дијабетичара, не
соли му памет. Буди
сладак према њему.

Велике силе нису
имали превише
слуша за нас. Руку на
срце, и ми смо
превише
фалширали.

Ефикасном акцијом
органа унутрашњих
послова заплењено
је 5 килограма
хероина. Наредни
корак је спаљивање
свих 300 грама.

**Драгомир
Ђорђевић**

(1953–1999)

Мира је у школском
хору. Весна је у
школском хору...
Мораћу под хитно
да научим да певам!

Риста је јачи
од Пере,
ја сам јачи од Ристе,
а Риста ме,
ипак, бије.
Е, па, ако то није
неправда,
онда не знам шта је

Живко Ђуза

Добро смо се
организовали.
Једни дижу
прашину,
други је бацају
у очи.

Када ће објавити
тендер
за пут у бољу
будућност?

Ми смо заиста
небески народ.
Као да смо пали с
Марса.

**Миломир
Ђукановић**
(1948)

Да ми да неко власт
само три дана...
задржао бих је до
краја живота.

Фалио му је само
један глас.
Глас савести.

Наш највећи
промашај је био
циљ.

Браво! рече кључ.

Милош Ђурђевић
(1948)

На састанку
неписмених,
најтеже је
записничару.

Да је Леси био наш
пас,
никада се не би
вратио кући.

Основно образовање
је веома важно,
пошто је оно
неким и једино.

Свет је толико
забринут због нас
да то већ и нас
брине.

Марина Ђурица

Машиновођа би
могао да иде брже,
али не сме да
напушта
локомотиву.

То што мушкарци
имају дуже ноге
не доказује да се
боље проводе.

У суду суми рекли
да кажем све што
знам. То сам и
одговорила:
да шијем, пеглам,
пишем...

Ако већ морате
будалу слати у
самопослугу,
боље идите сами.

Милутин Ђуричковић

(1967)

Добио је сва
људска права.
Сад се опоравља.

Није више невина.
Починила је
убиство.

Не дамо ни педаљ
наше домовине.
О километрима
можемо
да разговарамо.

Из чистог мира
дошло је до прљавог
рата.

**Душан
Ђуришић**
(1932)

Кад пјешак
промијени пол,
постаје значајна
фигура.

Прави водопад
настаје
из поузданих
извора.

На крају крајева,
свако има право на
свој почетак.

За све је кадар
и остао је кадар.

Зоран Ђуровић
(1960)

Празан човек
испуњава време
досадом.

Кривина је крива,
али је нико не тужи.

Онима који
јуришају на небо
земља најчешће
окрене леђа.

У лавиринту
најбоље пролазе
луталице.

**Михаило
Ђуровић Русо**
(1929–1993)

Промијенимо оне
који нијесу за
промјене.

Да би се запослили
не бирају средства,
него сродства.

Неке ствари се
мијењају на горе,
неке на доље.

Кад глођем кости,
режим на режим.

**Радомир
Ђуровић**
(1937)

О покојнику
и о шефу –
све најљепше.

Вукао сам на своју
страну –
дебљи крај.

Пошло им је
за руком.
Све им је било под
ногама.

Свеједно ми је,
љевица или
десница.
Оуглао сам на
ударце.

**Слободан Б.
Ђуровић**
(1952)

Кад мрака имамо
и за извоз,
чему штедња струје.

Што је вода дубља,
таласи су
непримјетнији.

какав таленат!
И у највеће улоге
уноси минорне
садржаје.

Прокрчмио је пут ка
успјеху.

**Драгиша
Ераковић**
(1951)

Све будале би хтеле
да су сворске.

Кад су престали са
препуцавањем,
почели су да пуцају.

Ми и даље певамо
БАЛКАНТО.

Јован Ераковић
(1953)

Они се нашли,
ми изгубили.

Дрво је задржало
плодове,
а одбацило човјека.

Прљава уста треба
затварати
а не испирати.

Кад мали пас лаје на
велике људе,
може да уједе само
за срце.

**Анђелко
Ердељанин**
(1941)

Ко пре девојци,
има бржи ауто.

Пси рата нису
чуваркуће.

Све треба решавати
демократски –
милом или силом.

Истина је заразна,
али не прети
опасност
од епидемије.

Добрица Ерић

(1936)

И ми и наш град
били бисмо много
срећнији да су за
дрвеће на
тротоарима
привезане краве
уместо лимузина.

Птице би се вратиле
из шуме у град, кад
би се мајмуни из
града вратили у
шуму.

Џинови су изумрли
када су прорадиле
прве фабрике и
комбинати,
а патуљци тек
долазе.

Игор Живковић

(1980)

Вратите ми
пејсмејкер,
прирастао ми је
за срце!

Гајићемо
добросуседске
односе
чим наша страна
пређе у офанзиву!

Кад сам се родио,
мој матерњи језик
још увек
није био измишљен.

Авељ је пао у име
братства и јединства.

**Мића
Живојиновић**
(1952)

Највише казују они
који знају
кад треба да ућуте.

Знамо за јадац,
али куд се деде
месо?!

Стомак је паметнији
од главе.

Зна кад је празан.

Један тестерише,
пет реферише.

Живан Жикић

Из сваког рата
излазимо све јачи.
Најтеже нам пада
чекање.

Много тога измакло
ми је испред носа.
Изгледа да ми нос
није на правом
месту.

Обећали су нам
Америку.
Имаћемо и ми
педесет држава.

Боже здравља,
биће и лекова.

**Миљенко
Жуборски**

(Миленко Поповић)
(1938)

Ноћ је дан завијен
у црну.

Што лекар забрани,
гробар одобрава.

Одјек је песма
шупљине.

У игри жандара и
лопова
нико није хтео да
буде лопов,
али тада смо били
деца.

**Слободан
Жугић**

(1945)

Пуне су им руке
посла,
а ви би хтјели да
држе и обећања.

Власт се позива
на образ.
Значи, опет идемо
ђоном.

И за право кажу:
Римско, а не наше.

Народ поставља
глупа питања
а премијер
одговарајуће
министре.

Живојка Жујкић

Кашњења увек
предњаче.

И промашаји често
могу бити корисни,
нарочито кад
циљате у човека.

Траг авиона се брзо
ствара и брзо
расплињава,
као снага у
брзоплетог
љубавника.

За кретање ка врху
не веруј онима који
ти нуде – корпу.

Дарко Жунић

Гледао је између
редова,
умјесто да чита.

Пронашао се
између редова.
Није чудо што му је
тијесно.

Колико смо
запошљени,
највећи радник нам
је телевизор.

Она је чистуница,
започела је од
новчаника.

**Дарко Жуњић
Батан**

(1967)

Био је вулгаран.
Говорио је голу
истину.

Није добио стан
јер нема други.

Био је скроман.
Волио је само себе.

Он ће бити лидер
партије
до последњег члана.

**Анђелко
Заблаћански**

(1959)

Народе, напред!
Преузми власт у
моје руке!

Тишина!
Ми ћемо вам рећи
шта мислите.

Кад он каже А,
они то прогласе
поезијом.
Сви чекају да
каже Б,
па да га предложи
за Нобелову
награду.

Растко Закић

(1942)

Познавање закона
не оправдава судије.

Смешти нам се
будућност
као да су је правили
хумористи.

Народ се мора
усрећити
макар сви изгинули.

У шуми су
претерали с
демократијом:
сваке године лишће
се мења.

Антон Заковшек

Дудо

(1940)

Залутао је.
Нашли су га на
радном мјесту.

Човјек –
како то мајмуна
боли.

Закаснио сам.
Воз је стигао на
вријеме.

Све прочитам.
Осим речено.

Миле Зорбас

(Војин Остојић)

(1949)

Путеви у нашем
лабиринту
увек су водили до
бункера.

Од излизаних
парола –
до излизаних
ђонова.

Потемкин –
наивни претеча
савремене ТВ.

Пут до срца
најбрже води
преко пуног џепа.

Влатко Ивановић

(1939)

Истину сачињавају
ситне лажи и
крупне обмане.

Једино отправник
возова не мијења
своју црвену капу.

Писо је о
саобраћају,
а прегазило га
вријеме.

**Горан
Ивановић**

(1954)

Скувају ти пасуљ,
па затворе нос крај
тебе.

Разговор је био
дејтонски плодан.
А онда је дошло до
нагезања.

Добро смо
заплашили Турке,
па се сад са Кипра
бране.

**Милан
Ивановић**

Када распродају све,
народу ће дати
остало.

Забиберили ми
чорбу...
Сад морам да
платим ПДВ на
бибер.

Да нисмо отишли у
крајност,
где би нам био крај.

Све ми је кренуло од
руке..
остао сам празних
шака.

**Драган
Ивошевић**

Најпознатије село
на свету је
Олимпијско село.

Наши корени
потичу дубоко
из земље.

На Бранку
Милићевићу се
не слажу све
коцкице.

**Миодраг
Игњатовић**

(1960)

Трагање за
истином—
узвишен начин
губљења времена.

Преспавао сам
трећину живота.
Остало ме је
разочарало.

Школа је слична
паклу.
Једина је разлика
што у паклу
има много више
учитеља.

Начин приповедања
вам је прозан.
Дивно је што сте
неписмени.

Боривоје Илић

(1937)

Ако три пута Бог
помаже,
нема нам спаса.

Искористили смо
бонус.

Више нам не треба
толико бабица.

Већ смо сви
окилавили.

Међу залуталима у
пустињи најлакше је
оном што има
воду у колону.

Живослав Илић

(1952)

Неке ствари се
поправљају саме од
себе. Дојадило им да
чекају на нас.

Информисање нам
је тако добро
да и врапци знају
у каквој смо
ситуацији.

Молимо вас да се не
мешате у наше
унутрашње ствари.
Зар не видите да и
ми сами
то нерадо чинимо.

Тражим укидање
закона вероватноће.
Нама се догађају
само невероватне
ствари.

Јован Илић

(1949)

Реконструкција
монетарног система
је успела –
плаћамо главама.

Филип Вишњић је
певао напамет.
Савремени слепци
читају.

Организујмо светску
недељу дојења,
како би народ
научио да сиса
весла.

Љубиша Илић

(1963)

Правда увек
побеђује,
осим кад то није у
интересу правде.

Какав систем
вредности –
таква вредност
система.

Човек има рок
трајања,
али се често
поквари
и пре истека рока.

Љубомир Илић
(1951)

Кад су уста пуна
демократије,
стомаци су обично
празни.

У атеистичком
систему
највише је малих
богова.

Једино шупље главе
верују празним
обећањима.

не пуцајте у празно
–
можете некога да
повредите.

Маја Илић
Милан
(1950)

Да ли ће у
комунизму твоја
жена бити моја?

У тунелу усред
прака –
лупила га
петокрака.

Окренуо сам се себи
и видео да ме ни
тамо нема.

Једући говна,
догураше до меда.

Милован Илић
Минимакс

(1938–2005)

Шта вреди
робијашима што
имају бројеве кад не
учествују у
извлачењу.

Више волим да ме
бије лош глас
него добар силеција.

Уби ме прејака реч –
Југославија.

Кад је директор
људождер,
вишак радне снаге
не постоји.

Нешко Илић

Згажени су подигли
главе.

Праве се важни.

Велики се скраћују
одозго.

Да би се бирало
између два зла,
морали смо оба
испробати.

Испунили смо им
план.

Све лађе су нам
потонуле.

Србољуб Илић

Приклонио се
ђаволу
да би живео
боговски.

Освајачи људских
душа
најпре соли мозгове.

До простих решења
пут је обично веома
сложен.

Имамо важан
стратегијски
положај.
Зато смо често у
рововима.

Душан Ичевић

(1933)

Блажени су они
који од живота
праве радост.

Душа без духа
траје трен.
Испари јој мисао.

У осаму се не иде
празан.

Сјећање је изговор
за празну
садашњост.

Јанковић Гојко
(1931)

Све би рупе биле
мање
да кроз њих не
пропада – човек.

Кад се Србин прави
Енглеz,
пожели да комшији
полуди крава.

Рат је најпрљавији
када е води из чиста
мира.

Руше нам мостове,
али реке и даље
теку.

Павле Јанковић
Шоле
(1939–1997)

Ни Диоген не би
седео у бурету
да је било пуно.

Једни чине напоре,
остали – стењу.

Мислио сам
тапшу ме,
а проверавали
колико могу
да – натоваре.

Сада је друго стање.
Од кога је?

**Слободан
Јанковић**

(1935)

Послије сваког рата
долази мир.
За погинуле.

Тај народ може
мирно да спава.
Његов вођа пати од
несанице.

Политика је и то кад
те убиједе да пјеваш
како ти се не би
чуло крчање
пријева.

Умрије будала, а не
зна да га чека
боља будућност.

Пера Јанчић

(1948)

Док опијени
исправљају маркса,
конобари и стичу
капитал.

Радник је нераднику
нелојална
конкуренција.

Сатира се мало
штампа
јер се сатиричари
тешко продају.

Горе књиге,
да их не видимо.

**Радивоје
Јевтић Јенки**

(1939)

За пензионере неће
бити зиме.
Скончали су још
преко лета.

Доживео је
велики пех.
Пред зидом плача
су му понестале
сузе.

Живео сам за
флашу.
Сада живим од
флаша.

Некима правда
лежи у кажипрсту.

**Братислав
Јевтовић**

(1947)

Само нека друштво
напредује,
а осталима – како
буде!

Шта нам вреди што
су Срби
јединствен народ у
Европи,
кад то нису у
Србији.

Да не знамо да нам
је Скупштина
народна,
свашта бисмо
помислили.

**Добрашин
Јелић**

(1946)

Што је веће свијетло
све се мање види.

Цивилизацијско
достигнуће:
насилно
успостављање мира.

Добар сам с њим.
Могу свашта да му
кажем.

Није све пропало.
Још много тога чека.

Бане Јовановић
(1935)

Сваким даном све је
више палих с
Маркса.

Мировни процес!?
Против кога?

Досад смо били
само голи и боси,
а сад смо и –
транспарентни.

Смоквин лист не
покрива дуцло голо.

**Станка
Јовановић
Брајовић**
(1942)

Смијте се!
Није за личну карту.

Празнина је тамо
гдје завлачим руку.

Ко двапут умре
рођен је за
споменик.

Пут смо
прокоцкали
играјући по такту.

**Верољуб
Јовановић**
(1954)

Обећани су нам
бољи дани.
За дуже нико није
сигуран.

Политичари имају
тешке услове рада.
Много раде под
маском.

Постигли смо
врхунац у игри
жмурке:
сваког могу да
упљују.

Операција са
демократијом је
успела.
Народ није ништа
осетио.

**Димитрије
Јовановић**

(1949)

Какви су нам
чобани,
ми смо добре овце.

Ако одлуче да те
поставе,
значи да им се
материјал свидео.

Гордијев чвор
носимо као кравату.

Држава се храни
поданицима.

**Жикица
Јовановић**

(1950)

Не фали њима даска
у глави.
Сумњив је цео
материјал.

Свакоме према
заслугама.
А некима и –
доживотна.

Ех, кад се сетим
добрих старих
времена.
На пример – јуче.

Наша судбина је
у нашим рукама.
Ето!

**Зоран
Јовановић**
(1959)

Да у Србији
има ванземаљаца,
већ би тражили
аутономију.

У болници за
лечење болести
зависности
беспомоћно
повиках:
„Гузу за цоинт!“
И где чуда – сви се
нагузише.

Богу није
требао човек
него човеку Бог.

**Љубиша Д.
Јовановић**
(1936)

Прво су нас
поцепали,
а сад се упињу да
нас поштено окрпе.

Кад држава
нема паре,
онда троши људе.

Не служе се више
ниским ударцима.
Туку само у главе.

Петар Јовановић

Дошао је у
пријатељску посету
са десет
телохранитеља.

Нужда заклон мења.

Како да држим
корак са њима
кад они тапкају у
месту!?

Добар вођа
ослушкује глас
народа,
а лош прислушкује
појединце.

Раде Јовановић (1939)

Опасно је ратовати
против целог света.
увек постоји ризик
да некога
запоставиш.

Други Тито јаше на
челу колоне.

Родио сам се у
сиромашној
породици,
чију традицију
успешно настављам.

Срби располажу
тајним
Теслиним оружјем.
А ускоро ће добити
и струју.

**Славица
Јовановић**

Ми смо му показали
шипак.

Али, човек хоће чај.

Телевизија је ко
штоперица.

Често нам одређује
време.

Успон очекује само
планинаре.

**Срђан
Јовановић**

(1954)

Да је чекала са нама
светлију будућност,
и вечна ватра би се
до сада угасила.

Отворили смо се
према свету.
Зинуло нам дупе.

Дивно је кад ти неки
анђео
покаже ђаволске
ствари.

како да пронађем
пут до њеног срца
поед оноликих
груди!

**Владимир
Јовићевић Јов**

(1950)

Нисам Кафка,
али осећам процес.

Није то тај камен,
рекоше Сизифу на
врху.

Дошло је и ваших
пет векова.

Они који су скочили
увис,
оставили су нам
мотку.

**Саша Јовичић
Екс**

(1969)

Нема везе што
идемо погрешним
путем.

Битно је да нас воде
прави људи.

Да ли нам још само
бог помаже – ђабво
би га знао!

Све очи света су
упрте у нас,
али нас нико не
мирише.

Некад смо били
несврстани,
а ни данас не знамо
где смо.

**Драгиша Л.
Јововић**

(1951)

Не клоните духом!
Поручује дух из
боце.

Не чекај јаук,
да би добио наук.

Све тече, а нешто се
и просипа.

Моје срце куца,
а писаћа машина
откуцава.

Миливоје Јозић

(1932)

Венчали су се из
љубави на први
поглед,
а развели кад више
нису могли да се
гледају.

Радим на
расветљавању
криминала.
Држим лоповима
свећу.

Тесла је успео зато
што није припадао
ниједној политичкој
струји.

Ка фана му је друга
кућа.
Прву је попио.

Милена Јојић
(1956)

Можемо да се
сликамо,
али за читуљу.

До верског рата
неће доћи.
Нико ником не
верује.

Титова Југославија
се морала срушити.
Није имала
употребну дозволу.

Косово не решава
ни реч ни метак.
Решење је –
спирала.

**Владимир Т.
Јокановић**

Лудаци су свет
посебне
филозофије.

Несрећа лекара је
што болест
најчешће напада
сиротињу.

Још увек ме боле
ударци
које нисам узвратио.

Рат је најтежа школа
за лекаре,
политичари
оснивају и те школе.

Драгутин Јокић

(1946)

Где мрак једе усред
бела дана,
светлија будућност
нема шта да тражи.

Крива Дрина само
великим
балванима смета.

Аугијеве штале су
према
комунистичким
торовима
споменици културе.

До, ре, ми, фа, сол,
ла сидо.

Перица Јокић

(1962)

Ја сам за мирне
преговоре.
Па ко преживи...

С нашим развојем
отишли смо далеко.
У божју матер.

Раздвајањем
мајмуна и човјека,
добили смо
зоолошки врт и
циркус.

Да није црног петка,
сви би нам дали
били сиви.

**Милорад
Јокнић**
(1950)

Били смо
јединствени
у одбрани
и заштити
посебних интереса.

Човјек се не може
опрати.
За гадио је воду.

Кривац је у кући.
Потјера се наставља.

Немајући шта
да каже,
написао је књигу.

Рајко Јоличић
(1947)

У заштити имовине
постигли смо
равнотежу:
колико чувара,
толико лопова.

Не бојим се лажи.
Истина је убитачна.

Ако не подносите
стезање ка иша,
узмите трегере.

У огледалу свако
види принца,
нико будалу.

Ратибор Јонових

(1942)

Наше сенке и
њихове сенке
не твори исто сунце.

Време је најбољи
судија.
А то време никако
да дође.

Ко тебе каменом,
ти њега хлебом.
Али, многи имају
само мрвице.

Да није било
великих диктатора,
библиотеке би биле
полупразне.

Александрија Јоцић

Једино светло
у браку је
кад се угасе
сијалице.

У шали је пола
истине.
Афоризам је
допуњује до целе.

Пред истином свако
скида капу.
Али нико круну.

Некад се за псовку
ишло у затвор.
Данас неки за то
примају плату.

**Васка Јукић
Марјановић**

(1935)

Платон је имао
среће

што његови
родитељи
нису водили
платонску љубав.

Да су жене писале
Библију,
Адам би Еву
истеркао из раја.

Хтели би у легенду,
а нису ни за басну.

Људи најчешће
постају зли због
добра.

**Драган
Кабадајић**

И ово зимовање
провешћемо у
домаћој радиности.

Сточни фонд је
преполовљен
само у оборима.

У историјској
нужди,
народ су размазали
говнима.

Таман је наталитет
почео да расте,
а они прете
укидањем
рестрикција.

**Авдија Х. Н.
Кајевић**
(1944)

Ђутолози се плаше
и писане ријечи.

Доктор за стоку
омиљен е у народу.

Многи неће у прве
због сумње у друге.

Благо
далековидима!
Све им је близу.

**Милорад
Калезић**
(1936–2006)

Особа А и особа Б
мимолазе се у
особи Ц.

Пошто су јој рукави
били кратки,
засукала је сукњу.

Био је спреман да
погине
само да остане жив.

Најтеже је цитирати
неписменог писца.

Јелена Каначки

(1952)

Југославијом још
грми
и земља се тресе,
али питамо се да ли
ће и даље
море ударати у
брегове.

Не признају ми
памет,
ја ништа друго
немам.

Београде,
провинција опет
изостаје за један
круг.

Екологија је
на страни
Белог анђела.

Петар Кандић

(1946)

Кад видим да
комшијин пас
има собу,
дође ми да залајем.

Баш су складан пар.
Он има седам десет
година
а она је
шездесетдевето
годиште.

Неко једе туђе,
а неко себе.

Право бјекство од
одговора је питање.

**Драгиша
Кашиковић**

(1932–1977)

Скинули смо иконе
и ставили слике
руководилаца.

Ко је дао четницима
право
да оду у шуму пре
нас?!

Па шта ако су
партизани
преговарали
санацистима?!
То је и Стаљин
радио.

Историја
комунистичке
партије
чита се као
криминални роман.

Раде Кецојевић

(1950)

Увек су прљавији
они који су те
гурнули у блато.

Онај ко тражи да
види и другу страну
медаље,
никада неће бити
осликован.

Док воља народа
стигне до врха,
народ и згуби сваку
вољу.

Иза говора без
садржаја увек се
крије нешто што је
говорник хтео да
прећути.

**Добрашин
Киовић**

(1961)

Босоного дјетињство
ми се свидјело.

Стрепим од такве
старости.

Џаба су ме извели
на прави пут.
Не умијем да идем.

Он је кадар за
функционера.
Нас је већ преварио.

Овдје нема ведрине
ни у временској
прогнози.

Јадран Кланица

(1968)

Гласајте за нас,
и живећемо добро.

Колики сам баксуз,
и трознак бих
промашио!

Овде и цврчак
и мрав
умиру од глади.

Дали су нам
демократију,
а узели све остало.

**Славка
Кликовац**

(1958)

Рат је озбиљна
ствар.

Не води се пуцањем
од смијеха.

Слобода је слободно
рећи
да нијеси слободан.

Социјализам је
омасовљење
корисника
социјалне помоћи.

Гријех је смијех
упућен ономе ко је у
заблуди.

Горан Кљајић

(1955)

Нема појма,
ал' то добро ради.

Наравно да постоји
љубав.

Само још није
откривена.

Чувени издавач –
издао је свој народ.

Ако ја себе нећу
бити пун,
а ко ће ме бити!?

Николина Кљајић

Мушкарци су као
алкохол –
брзо исхлапе.

Мењам режим
и исхране.
Данас се режими
лако мењају.

Ако желите да
видите летеће
тањире,
ступите у брак.

Да Њутн није
открио гравитацију,
ја не бих пала с
крушке.

Јово Кнежевић (1948)

Људи су постали од
мајмуна,
а мајмуни су одувек
живели на овим
просторима.

Точку историје
потребни су
блатобрани.

Глупаци су нестали.
Крију се међу
плавушама.

Комунисти су се
богатили
само помоћу српа и
чекића.

**Небојша
Кнежевић Бобо**
(1963)

Нема те статистике
која ће израчунати
број неоправданих,
преспаваних и
промашених часова
у школи.

То се не може
израчунати, то се
мора доживјети.

Родитељи су наше
најбоље оправдање.

И з аустјехе и
неуспјехе у животу,
али и за
неоправдане часове
у школи.

**Снежана
Кнежевић-
Радовановић**

Вера у боље сутра је
доказ лоше
данашњице.

Слепо сам веровала
док нисам отворила
очи.

Кад сам га видела
изблиза,
схватила сам да је
далеко.

Има и за нас
излаза...
у ћорсокак.

**Зоран Р.
Ковачевић**

(1950)

Мазохисти се моле.
Да потраје.

Метлама је лакнуло.
Спаљене су
вештице.

Почели су
таблићем.
А завршавају
руским рулетом.

Браћа по крви:
једном крвава рука,
другом глава.

**Милош
Ковачевић**

(1977)

Жена – то је једина
гуска која лаје као
пас.

Џоинг је дувачки
инструмент.

Газимо крупним
корацима
ка Европи.
Боси.

Ми смо држава
високих стандарда.
Мораш и по два
факултета да
завршиш да би
продавао робу на
бувљој пијаци.

**Мирослав
Ковачевић
Mikkeli
(1968)**

Надање је лијек
који се узима кад си
здрав.

То што други
првима кажу о
трећима
истина је о другима.

Противурјечност је
склад свијета.

Највише опрашта
ко најмање гријеха
има.

**Павле
Ковачевић
(1940)**

Политичар је човек
кога добро плаћамо
да нас стално
убеђује
како добро живимо.

Човек са кичмом
од теста
никад није без
хлеба.

Два и два су четири
кад год то прилике
дозвољавају.

Волим пролазне
ствари.
Живот, на пример.

**Урош
Ковачевић**

(1975)

Човек је савршена
грешка природе.
Ту исправке више
нема.

Немају кржаве руке.
Имају егзекуторе.

Верујући у вођину
безгрешност,
све смо грешнији.

Бог створи човека.
На своју слику и
општу неприлику.

Жарко Ковић

(Небојша
Жарковић)
(1958)

На крају тунела
видимо мрак.

Наша курва није
дала српску земљу
само оном ко није
тражио.

Ни злочинац ни
кита не би да висе.

Уступци су били
обострани.
Дали смо и спреда
и отпозади.

Даница Којадиновић

Како да љубиш
свога ближњега,
кад су се сви
удаљили?

Чим неког избаце на
површину,
онда остали потону.

Толико их је што су
продали душу
ђаволу,
а ђаво није постао
душевно биће.

Највећа мрља остаје
када згазе човека.

Стеван Којић

Који садизам!
Свако мучи своју
муку.

Тренутно немам
ништа против њих.
набавићу.

Полиција је
видовита.
Све јој се јавља.

Ви повуците дела,
ја ћу речи.

**Драган
Копривица**
(1953)

Форсирали смо
прелаз
преко поточића.

Сигурно има нешто
труло
у држави Данској
чим се и код нас
толико осјећа.

Он иде испред свог
времена.
зато се и не да
видјети.

Годо!
Ништа ти, чоче,
не жури!

Вишња Косовић
(1958)

У потрошачкој
култури
најјефтинији је
човјек.

Често крупне
фигуре
бацају само сјену.

Фразе су вам
мелодичне.
Почните народу
лијечити слух.

Послушној капи
све су главе
дозвољене.

Весна Костић

(1968)

Најлепше је
ђачко доба.
Ех, кад би могло да
се заледи.

Седим у магарећој
клучи и уживам у
магарећим
годинама.

Учитељица хоће да
види моју маму,
јер тата стално
бежи са
родитељског.

Миодраг Костић

(1950)

Док су нам
говорили
о светлој
будућности,
смркло се.

Следећи црвене,
нађосмо се у
резервату.

Постигли смо
консензус!
А онда је нек
абудала угасила
светло...

Кад је дух у боци –
ђаво је слободан.

**Селимир
Костић**

(1953)

Нисмо сами,
ђаво је увек уз
грешнике.

Речни рак крије
страначку
припадност.
Кад га скувају, види
се да је црвен.

Отишли смо у
ширину,
сад је лако да нас
испрескачу.

Оживљавам о
производњу,
а раднике ће служба
хитне помоћи.

**Благоје
Кривокапић**

(1973)

Склопио је безброј
бракова
а остао неожењен
Био је матичар.

Љепота брака
крије се
у његовом
наговјештају.

Човјек који се
разликује од других
мора бити бољи од
њих.

Плате доживљавају
звјездане тренутке.
не могу се видјети
голим оком.

**Милан
Кривокапић
Дуго
(1947)**

Све што причате
гласније,
народу је нејасније.

Судећи по томе
како живимо
сваки мјесец би се
могао звати
просинац.

Док једни пјевају за
паре,
други кукају за
њима.

Док смо свијали
гнијездо,
отегли смо јаја.

**Владимир
Крстић
(1947)**

Спољни утисак
је небитан:
кромпир подсећа
на киви.

И ми имамо
Хирошиму,
али – људског
достојанства.

Смех је својствен
само човеку.
Многи се смеју без
покрића.

**Миливоје М.
Крстић**

Косово је срце
Србије.
У току су операције
на отвореном срцу.

Држите десно!
Лева скретања воде
ка „псећим
гробљима“.

Мој највећи
комплекс је мали
мој.

Са мерама треба
опрезно.
Аршин није исти
за све.

Коста Крушић
(1919)

Најјаче одјекне пад
звучног имена.

Супрузи најприје
досаде мужевљеви
пољупци ако нијесу
праћени
опипљивијим
стварима.

Не био те бијен
и не послуживао
лијен.

Шала је мелем на
рану коју ствара
оштар језик.

Кулић Живко

(1954)

Да га нису
издале ноге,
не би им пао у руке.

Жена је некада
маштала о једном
мушкарцу и већем
броју деце,
а сада – о једном
детету
и већем броју
мушкараца.

Косово може
привремено
остати без Срба,
али Срби не могу
трајно остати
без Косова.

Ладислав Кун

(1940)

Демократија је кад
се народ слободно
плаши своје власти.

Јуче смо мењали
неке другове.
По падежима.

Не позивајте се
превише на срп
и чекић.
Тутнуће вам их
у шаке.

Биће нам лепше
од сада –
рекоше мазохисти.

**Владимир
Кусовац**
(1929)

Да се у музејим а
точи пиће,
били бисмо
најкултурнија
нација.

Дајте хлеба!
Игара је доста.

Југославија је креми-
рана, али не знамо
где ћемо са урном.

Корени су нам
дубоки.
Зато из њих ништа
не расте.

Лука Лагатор
(1945)

Кад би власт сјахала,
опозиција би била
на коњу.

Он мени у завијеној
форми,
ја њему у коверти.

Ухватио сам корак
са животом.

Почео сам да пузим.

Кад глођемо кости,
лако нам је утјерати
страх.

**Миодраг
Лазаревић**

(1954)

Никада нисам имао,
а сада баш немам.

Због њиховог циља,
сви смо мета.

Нисам ја од јуче.
Променио сам три
владара.

Имамо добар
географски положај,
али на незгодном
месту.

Петар Лазевић

(1960)

Држава и ја
разликујемо се, пре
свега, по величини
апарата.

Породица је основна
ћелија друштва.
Тамница је већ
надградња.

Америка и Енглеска
биће земља
пролетерска.
А где ћемо се онда
задуживати?

Одисеј је бар
лутао сам.
Итаку није водио са
собом.

**Цветко
Лаиновић**

(1931)

Да ли неријеч треба
да буде изговорена
или написана?

Жена нам ускрати
најљепшу радост,
радост разочарања.

Женама називамо
створења за која нам
се чини да смо их
сањали и када
нисмо.

Стварање: око мене
нема ничега а ја
ипак тражим
празнину.

Илија Лакушић

(1947)

Побиједили смо,
али је резултат
неповољан.

Док је био на њој,
она није имала
ништа на себи.

Живјела радничка
класа
на челу са знојем!

Јак је као бик.
И ништа мање
паметан.

Пеко Лаличић
Есад

Нисмо ми
гологузија.
Ми смо
транспарентан
народ.

Народ има власт
све док не изабере
Владу.

Престао сам да идем
на посао.
Да посао не трпи.

Зараде су нам
преполовљене,
а ни директори нам
ни су читави.

Ранко Лаловић
(1941)

Једино онај који
станује код пунице
зна шта је
трпно стање.

Послије
једнопартијског
система дошле су
странке и странци.

У животу човјек се
једино може
ослонити на шанк.

Пјесницима не
требају станови.
Они живе
у облацима.

Грујо Леро

(1949)

Вратар је у затвору –
кључни човјек.

Жена је највећи
полиглота:
једна глава
– хиљаду језика.

Изгледа да плата
долази
из породицишта.
Добијемо је након
девет мјесеци.

Шекспире,
молим једну
„виљемовку“!

Горан Лојаница

Пили смо да
поврагимо
расположење,
међутим, повратили
смо пиће.

У трци за
председника
републике
води кандидат
монархистичког
блока.

Батина је одмах за
Евом
изашла из раја.

Она боље изгледа
него што мисли.

Дејан Лопичић
(1939)

Било је дивно – једва
сам преживео –
рече мазохиста.

Успех је тек у
анализама
доведен до
савршенства.

Да ова власт
није наша,
ко зна шта бисмо о
њој мислили.

Нигде човека у
природној
величини.
Сви су већи.

Тамара Лујак
(1976)

Бити паметан је
исто што и бити
глуп, само са друге
стране.

Да бисте достигли
оне који су испред
вас, морате да их
претекнете.

Капљица несреће
уништава океан
среће.

Мењам
расположење
као небо облаке.

**Бојан
Љубеновић**

(1972)

Сензационално!
Невероватно!
Скандалозно!
Застрашјуће!
Српско
новинарство.

Не разумем зашто
се мама љути
што сам разбио
вазу!

Бича је кинеска, а не
наша.

Полицајци су ме
убацили у марицу
и одмах извели
неколико слободних
удараца.

Ива Мажуранић

(Миодраг
Милојевић)
(1952)

Затвореници
планирају да негде
утроше енергију:
зато их изводимо на
принудни рад.

Куме, изгоре ти
кућа!

Сад кука и мотика.

Југославију смо
сахранили уз
највеће почести.
Пет година су
одјекивали плотуни.

**Миодраг Д.
Максимовић**

(1939)

Једино у школи
могу гласно да
причам у поверењу.

Учитељ је исто што
и тата,
увек ме пита нешто
друго.

Одрасли ме убеђују
како је лепо
бити ђак,
а зашто су онда они
престали да иду у
школу?

Маја Малишић

Остала сам трудна.
С дечком сам
штедела струју.

Сви на једну,
једна испод свих.

Мушкарац је
као ауто.
Не знам шта
му фали
док не легнем
под њега.

Смрт је као курва
чија свако мора
бити муштерија.

**Владимир
Мандић**
(1949)

Једино шахисти
не враћају сатове
у ноћи када се
прелази са летњег
на зимско време!

За „салонски“ реми
најадекватнија је
Бечка партија!

После турнира
компјутера,
сви програмери
су паметни!

И бела дама може
да постане
„црна удовица“.

Гојко Мандић
(1958)

Рад је створио
човјека и – упутио га
на
биро за
запошљавање.

Ко то тамо пева – на
плејбек?

Ка кав обим груди?
Па, то су праве
вимензије.

Цицо, буди моје
анатомско
склониш те!

**Љубиша
Манојловић**

(1913–1997)

Оглувео је, много су
му аплаудирали.

Припрема се
састанак одговорних
људи. Да ли ће доћи
обојица?

Пише се свашта, али
се и не чита ништа.

Жуљеви од аплауза
били су увек добро
плаћени.

**Миљана
Маринко**

(1975)

Највећа могућа
удаљеност од срања
је једнака дужини
властитих ногу.

Када умрем, желела
бих да ме сахране
потрбушке, па да
свако ко то за
живота желео, може
да ме пољуби у
дупе.

Еј, друштво, журка
је отказана!
Баба је жива!

Ја чак и нос чачкам
са извесном дозом
креативности.

**Бошко
Маринковић**
(1943)

Сопствено
размишљање и
закључивање
– крајње
непожељан извор
информисања.

XI заповест:
Не заповедај!

Брука бруку мије.

Обећање – гласачу
радовање.

**Милан
Маринковић**
(1976)

Наше судије су за
сваку похвалу:
раде као подмазани.

Срби су први
почели да једу
виљушкама.
Касније су то
превазишли.

Оног политичара
власт није
променила.
Нажалост.

Веровали смо да нас
је песма одржала.
Нисмо ни слутили
да је то била –
лабудова песма.

Божо Марић

(1952)

Убио сам комшију у
лифту.

А некад се ради тога
морало ићи у шуму.

Ко нема
без њега се може.

Моја земља је као
из бајке.
Лијепа
а сиромашна.

Народ који има
толико споменика
заслужује бољу
прошлост.

Раде Маричић

Будала је
најпаветнија
кад ћути,
али ни то не зна.

Не једите
покондирене тикве.
Отровне су!

Човечанство би
имало више
користи од повратка
појединаца на дрво,
него од силаска
преосталих мајмуна.

Алек Марјано

(Алексије
Марјановић)
(1935–1992)

Теорија
књижевности
још није обрадила
нови књижевни
жанр –
фантастичне
мемоаре.

Дошло је време,
али људи још нису
стигли.

Једноумље је
темељно
припремило
све што је било
потребно
за долазак безумља.

Бодин Марјановић

(1963–1991)

Народ је зрео за
националну пензију.

Не ради се више по
глави становника,
већ о глави.

Оставите сваку наду
ви који овде остајете.

Приклони се
и почни.

**Велибор
Марјановић**
(1965)

Још чувам
инфлаторне
новчанице.
Користим их само у
великој нужди.

Делио сам собу са
хомосексуалцем.
Јебен је то осећај.

Она воли јаја на око,
а и мени та поза
одговара.

Неће бити ништа
од демографске
експлозије.
Кратак нам фитиљ.

**Милорад
Марјановић
Марона**

И међу гладнима
нема слоге.
Једни су гладни
хлеба,
а други власти.

Најзад је продрла
истина у свет.
Зато нас сад и
избегавају.

Толико је био
близак директору
да су га морали
вадити
на царски рез.

Сава Марков

(1949)

Глава инстинктивно
климне кад јој се
припрети прстом.

Слуша народ као и
пре,
с том разликом што
више
не верује својим
ушима.

Детету сам купио
две торбе.
У јендој носи књиге,
а у другој паре
за бесплатно
школовање.

Доста смо певали о
наталитету.
Хајде сада сложено
сви да свирнемо.

Илија Марковић

(1940)

Прва Југославија,
друга Југославија,
трећа Југославија.
Продато!

Сви су били на мојој
страни.
Зато се чамац и
преврнуо.

У мору проблема
најбоље се сналазе
ајкуле.

Потврда из
катастра:
ваше земље нема.

Мирослав Марковић

Кад кола
крену низбрдо,
само још коњи коче.

Афоризам је као
вакцина.

Прими се очас,
а делује дуго.

Био бих ја добар,
али сада је опасно
издвајати се.

Ако ништа не знаш,
прими то као
чињеницу
и већ нешто знаш.

Негован Марковић (1971)

Мој син има кризу
идентитета. Још
увек није постао
криминалац.

Вођа има диван
рад ногу
о чему сведоче
покрети пешадије.

Олизао сам тањир
у народној кухињи.

Понела ме
атмосфера.

Нема раста
наталитета.
Јебали смо јежа.

**Радул
Марковић**

(1937)

Човек је идеалан
пример
тродимензионалног
бића.

Једно мисли, друго
говори, треће ради.

Чувао сам све
одбачене молбе за
запослење.

И тако, рађајући
мечку, родио сам
роман.

Ништа без помоћи
других!

Јунак не би толико
успео да није имао
толико противника.

**Томислав
Марковић**

(1976)

У говнима смо
до грла.
Зато – главу горе!

Пијан сам као мајка,
што доказује
да је алкохолизам
наследна болест.

Знам ја шта мислим,
али не верујем свакој
будали.

Графити су
афоризми
препуштени улици.

**Андрија
Маркуш**

(1941)

Историја косовског
удеса
биљежи трагове
кочења
Бука Бранковића.

Стонога је у
предности на
конкурсу за
запошљавање.
Сто нога може да
дигне.

Игла се не би дала
да нема рупу у
глави.

Ако је средина
златна, зашто батину
хватају за крај.

158

**Божидар
Маркуш**

(1954)

За отаџбину би дао
и узео све.

Ако је најпаметније
ћутати,
како онда бити
паметан.

Тек када смо
искључили свјетло,
видјели смо колики
је био мрак.

Био је у току.
Вода га је однијела.

**Саво
Мартиновић**

(1935)

Овакво бирачко
тијело
не заслужује боље
главе.

Данас је веће чудо
пун
него летећи тањир.

Што ташта роди,
мајка не рађа.

Афоризам је ријетка
честица.

**Александар
Матијашевић**

(1946)

Био сам јој први.
Који није могао.

Имам свој став,
али ме не питајте за
мишљење.

Ишколовао сам
децу и извео на пут,
па које више
испроси.

Власт би могла да се
поправи,
али немамо
резервне делове.

**Зоран Матић
Мазос**

(1960)

Ставите омче
око врата.
тако ћемо вас лакше
извући.

Довели смо их
на власт.
Више нисмо знали
шта ћемо са њима.

Народу је пукао
филм,
а они купују
кинопројектор.

Чувам пса,
а ја лајем
уместо њега.

**Слободан
Матовић Џаја**

(1949–2006)

Ми смо велика
земља,
само смо се
покупили од прања.

Адам и Ева су доказ
да је цео свет настао
после неког јебања.

У школе није
уведено сексуално
васпитање –
нема сиротиња паре
за приватне часове.

Нема више другова
и другарица –
сад сам ја женин
брачни господин.

**Кемал
Махмутефендић**
(1942)

Ето какви су
то људи:
на кољенима су им
никла стопала.

Женама треба дати
сва права,
осим једног,
да буду мушкарци.

Највише волим
да ме цензуришу
жене маказама
својих ногу.

Нема већих лажи
од историјских
истина.

Екрем Мацић
(1966)

Неке оптужнице су
толико тешке
да их неће моћи
подићи
ни два тужиоца.

Ја сам свој већински
власник:
неожењен.

Оштетиће ми вид.
У очи ме лажу.

Аперкат је
информација
одоздо.

Предизборна
мртва трка:
фосил до фосила.

Даница Машић
(1944)

Обезбеђење нам је
слабо.
Све пропушта кроз
руке.

Народ су лако
поделили.
Теже иде са
имовином.

Маска им омогућава
да лакше дишу на
високом положају.

Није довољно само
дати глас.
треба имати и слуха.

**Александар
Мијалковић**
(1968)

Живимо као у бајци.
Једемо хлеб са седам
кора.

Школована
полиција
бави се пресеком
скупова.

Отаџбина нам оде у
мајчину.

Шта вреди што је
циљ на видик у
кад је стаза кружна!

**Александар
Милановић**

(1974)

Немам пара за
бензин.
Сваког дана морам
да гурам кола
до посла и назад.

Патриотизам
долази спонтано.
Обично путем
медија.

Полиција хапси
само у два случаја.
Кад треба и кад не
треба.

Ми немамо тајни.
Отворено причамо о
свим нашим
успесима.

**Милош
Милатовић
Бато**

(1940)

Не сијечемо у
коријену.
Коријење чувамо за
једење.

Коначно
комунизам!
Држава нам се
распала.

Да политичари
скину маске,
не би им се вирио
образ.

На свјетском
такмичењу
копјутера и човјека
побиједио је наш
човјек.
Први је израчунао
провизију.

**Цвијета
Милатовић
Тодоровић**
(1939)

Од будности је
обневидио.

Калем стрепи
од дивљег коријена.

Ријеч која
се поврати
изазива гађење.

И мањи од икога
је неко.

**Александар
Миленковић**
(1930)

Чему школски
распусти
када су нам деца
већ распуштена.

Косово је колевка,
али је
транзицирала у –
дубак.

Напон струје слаб,
опао притисак у
плиноводу...
а и ерекција није
баш...

**Влајче
Миленковић
Владица**

(1973)

И моја машина за
веш понекад опере
паре.

Ја сам за то да јој се
поштено суди.

Председнички кан-
дидати су
обишли велики
број градова. Тра-
жили су ђавола!

Победили смо
у свим ратовима.
Увек смо имали ви-
ше мртвих од не-
пријатеља.

**Иван
Миленковић**

Деца су га много
волела.

А онда су деца
порасла.

Једна Савка не чини
пролеће.

Толико преломних
тренутака,
а ми се преломи смо
само на два дела.

Момчило Миленковић

Нисам научио да
компјијама кажем
добар дан
јер идем у вечерњу
школу.

Моја жена
у одбрани
користи сузе,
а у нападу оклагију.

Лекару нисам понео
поклон.

Многи су ме
укорили да имам
лоше мишљење о
мом здрављу.

Заклаше певца, не
може свако да буде
меродаван да
одређује када ће
нама да сване.

Бобан Милетић (1965)

Њихова девиза је –
отимај девизе.

Срби живе у великој
заблуди
и малој Југославији.

Комунисти имају
прљаве образе,
али испране
мозгове.

Нећемо
капитализам!
Наши људи
више воле
робовласништво.

**Милен
Миливојевић**
(1943)

Обијам прагове.
Позвати преко
целог дана..

Наша земља није
мала,
него су нам саксије
велике.

Написаћу и неки
оштар афоризам,
само ако власт
нареди.

Платио је главом.
Толико му се
затекло у торби.

**Љубомир
Милисављевић**

Плачи, вољена
њиво,
нико те неће.

И промер фотеља
се мења,
разрасли се гзичари.

Кад је власт глува,
народ гласније јечи.

Вино се пије
и на секс.

Зоран Милић

Вођа је сишао
међу народ...
право са дрвета.

Повољно продајем
полован панцир –
свега четири рупе.

Ташту су ми
вратили из пакла,
плашила је станаре.

Од када моја девојка
личи на буре,
све чешће се
понашам као
Диоген.

Милош Милић

Благо
наставницима. Они
су увек у праву, иако
смо ми у већини.

За једне је
школовање скупо,
за друге узалудно.

Ија напредујем
у учењу.
Пужевим корацима.

Неким ученицима
све знање је
у торбама.

Дејан Миличић
(1961)

Манули смо се
ћорава посла.
Узели смо снајпере.

Дођите сјутра!
Заузети смо собом.

Да су наши преци
знали
какви ће им бити
потомци,
користили би
кондом.

План је паклен.
Живјећемо у рају.

Саша
Миловановић
Бохомиров

Није знала много
народних,
али се на њој дивно
гуслало.

Имала је диван
грудни кош,
зато су је често
закуцавали.

На кормилу се
мењају,
још да укину
веслаче.

Жабе постају од
пуноглавац,
политичари од
празноглаваца.

**Жарко
Миловановић**
(1947)

Црко коњ!
Основано се сумња
да су криви Курта и
Мурта.

Живимо ко бубрег у
лоју.
Уз помоћ дијализе.

Национални
фолклор:
лабудове песме и
врзина кола.

Песма нас је
одржала.
Онда се распао
нотни систем.

**Милорад
Миловановић
Микан**
(1934)

Сада нас и из
телефонске
слушалице дрма
струја.

Наши спортисти
могу да врате само
део злага
које су неки
изнели...

Некада се
на море ишло
преко синдиката,
а сада само преко
премије на
лутрији...

**Саша
Миловановић**
(1976)

Храну смањујем
постепено.
Тако сам и цигарете
оставио.

Ја сам дете љубави.
И мама и тата су
волели
друга Тита.

Обећали би они
и више,
ал' им је сиромашан
речник.

Не знам кад
ће плата –
нисам Нострадамус.

**Тања
Миловановић**

Ко је луд,
не буди му друг –
него коалициони
партнер.

Све бебе плачу –
а у Србији плачу с
разлогом.

Сањала сам Велику
Србију,
али су ме детонације
пробудиле.

Моле се просјаци
да не држе
свој длан тако ниско.
„Србија се сагињати
неће“.

**Дејан
Милојевић**
(1959)

Дијета ми је
помогла.
И даље сам глуп
колико сам тежак.

У праву су попови
што наплаћују
опела у мар кама.
Шта ће покојнику
девизе на оном
свету!

Ко не зна шта је
досада, није био са
мном у друштву,

Полицију бије
лош глас,
али ни она не седи
скрштених руку.

172

**Живан М.
Милорадовић –
Мајор**
(1928)

Благо срећнима који
живе у заблуди.

Понашањем треба
да управља разум,
а не снага.

Тешко је кад се нема
новца.
Али, теже је кад се
нема времена.

Нјвећа је нејднакост
у систему једнаких.

**Станиша
Милосављевић**

(1955)

Амнезија је догађај
за памћење.

У случају опасности
притисни догме.

Позивам стране у
сукобу.
Јуриш!

Боље је ићи полако
него запуцати.

**Бранко
Милошевић**

Како да ти кажем,
кад ме ућуткујеш?

Ко високо лети,
не размишља где
ће пасти.

До добре оцене
лакше се стиже
загрејаном
столицом него
бициклом.

Не зарезујем ни
оловке,
нећу ни тебе.

**Ненад
Милошевић**

(1941)

Полећемо
у бољу будућност!

Но смокинг!

Но пити!

Но јести!

Најтеже је
одлучити се
између једног
кандидата.

Добар диригент
може и без палице.

**Ратко
Милошевић**

(1945)

Кад у се дизали,
више су дигли коња
него јунака.

Да би оћерали
динуто.

Благо
шупљоглавима:
само им крупне
мисли
остају у глави.

Ђе би сад сместили
старце и старице
да нема дечјих
забавишта?

**Јулијана
Милутиновић**
(1970)

Чекајући Годоа,
Странац доби Кугу.

Није било никога.
Искористио сам
гужву.

Зевс увек има
богиње.

Праву разлику
између плавуше и
цркне знаћеш тек
када оседе.

**Драгутин Минић
Карло**
(1942)

Ко каже да се и секс
не опорезује?
А што најebasмо ко
жути?

Тражим олакшице.
Родитељи ми имају
давну годину
производње и нису
у возном стању,
мада су
регистровани.

Ја сам
добронамеран.
Желим да комшији
цркне луда крава.

Срби су мирољубив
народ, поносан на
своју ратничку
традицију.

**Мијо
Мирановић
Гроф
(1943)**

Ви срећно живите!
Ни дјеце,
ни аутомобила,
ни телевизије...

Њен животни став
је лежећи.

Ако жена дријема
поред вас,
не значи да би
пристала да са вама
спава.

На састанцима је
добра клима:
сви климају главом.

**Павле
Мирковић
(1941)**

Искушење нас
храбри,
храброст доводи
у искушење.

Чим неко изникне
из народа,
они га накалеме.

Ало, ја сам
на линији.

Дали смо им глас,
а они се и даље
праве мутави.

**Драган
Мировић**

(1955)

Нешто се плави око
резиденције:
жива ограда.

Рад је оно што
разликује човека од
мајмуна, али само
до одређене цене
рада.

Теорију смо
спровели у пракси.
Теорија је добро,
али се пракса не
осећа баш најбоље.

Пре него што је
иследник поставио
питања,
интересовао сам се
да ли могу да
користим
литературу.

Ирена Мирчов

(1975)

Лепа реч и
прекрштене ноге
отвара.

Ја сам баксуз, а
Густав је Малер.

Код мушкарца који
је загорео као
каубојски тигањ није
битно какво је дно,
већ дршка.

Турска пословица:
Свирај, свирај, па на
колац задени!

Илија Митрић
(1948)

На лажним сликама
стања
тешко је препознати
праве актере.

Одувек је било
лакше немати,
него имати! – тврде
они који имају.

Уз пуну чашу жучи
не читају се
здравице.

**Борислав
Митровић**
(1947)

Више сам очекивао
од Дана жалости.
Био је то дан као и
сваки други.

Не знамо где је
браник отаџбине.
А нестали су и други
делови.

Понекад нешто
поједем.
То је мој скромни
допринос
благостању.

Расте политичка
температура.
Припрема се
заједнички казан.

**Драгослав
Митровић**

(1964)

Било је то
сензационално
откриће.
Ништа није нађено.

Тражимо иглу у
пласту сена.
Потребна нам је за
компас.

Живи у кућном
притвору,
што је доказ да је
власник
приватног затвора.

Не знам куда идем.
Забрањен је
разговор са вођом
пута.

**Митар
Митровић**

(1933)

Био нам је као отац
– свима нам је јебо
матер.

Мене деда увек
сачека испред
школе,
а онда га ја одведем
до куће да не залута.

Моја мама зна
математику боље
од мене.
Она студира на
пијаци.

Времена су све тежа,
али и људи су све
лакши.

**Ранко
Митровић**

(1945–2000)

Најбржа је она
информација
која процури.

У нестацици струје
и комунисти
припаљују свеће.

Овцама је сваки
вођа ован.

Кад ојачају братства,
ослаби јединство.

**Владимир
Мићковић**

(1967)

Родио се расипник.
Проходаће
и непокретна
имовина.

Наш мрак се мало
поправио.
Мање једе.

Док сам је носио
у срцу,
она је ишла
с другим.

Жали се човјек:
Ја сам поштењ,
ја сам добар...

**Радмило
Мићковић**

(1954)

Ми смо и своје снове
преспавали.

Школујте археологе!
Неко ће морати да
нас вади.

Светла будућност је
пред вратима;
седи и проси.

Опет умиремо
од глади.
Нија мала ствар
хранити Европу.

**Радомир
Мићуновић**

(1940)

Лаке фигуре
често задају
тешку главобољу.

Мат је атентат
на крунисану главу.

Изгубио сам
партију.
И сада сам
ванпартијац.

Противнапад је
најбоља одбрана.

**Стеван
Михаиловић**
(1932)

Када му је
поверовао на реч,
остао је без речи.

Чудна је ствар спорт
када и држава мора
да га брани од
љубитеља.

Због бројних
усрећитеља
није се видела
надолазећа несрећа.

Када му је
поверовао на реч,
остао је без речи.

**Душан
Мијајловић
Адски**
(1953)

Брига ме за Курту и
Мурту!

И ја бих мало да
јашем.

Поштујем
традицију,
али где да нађем
паре за опанке?

Муж јој је крајњи
левичар,
а швалер крајњи
десничар.

И један и други
воле оно између.

**Ивко
Михајловић**

(1964)

До зуба сам
наоружан.
Код брата се не иде
празних руку.

Отимају јер не желе
да робују
законима тржишта.

Моле се споменици
да обиђу преживеле
борце.

Догорело је
до ноката,
али се ми нећемо
задовољити
половичним
решењем.

**Љубиша
Михајловић**

(1949)

Афоризма је бистар
јер је дубок.

Лош афоризма није
афоризам.

Афористичари су
писци без речи.

У средишту
афоризма је почетак
и крај.

**Милан Ј.
Михајловић**

(1966)

Наш народ је
храбар.
Воде га у боље сутра,
а он ни да јаукне.

Срби имају добру
душу.

То ће побољшати
наш трговински
биланс са светом.

Све је више жена у
политици.

Хоће да се
разрачунају с урвом.

Дошли смо до
памети, али,
савладаћемо ми
и ту препреку.

184

**Момчило
Михајловић**

(1961)

Ово није ни
фашизам, ни
нацизам, ни
стаљинизам.

Ми смо од сваког
система узели оно
најбоље.

Волео бих и ја да
будем чувар реда и
закона, али шта
вредим кад не могу
ни пиле да закољем.

Не требају нам
полицајци који ће
тући само зато што
им је тако наређено.
Нама требају људи
који воле свој посао.

Михић Велибор

(1936)

Отворим конзерву,
кад унутра јадац.
Погледам етикету,
а тамолепо пише:
ГЛАДАЦ!
Е, па, у реду је,
слаже се.

Ева је добила јабуку,
Адам је згрешио,
а змија се сакрила
у фусноту.

Лако бисмо му
подигли споменик,
али свако од нас је
учинио више:
ја сам, на пример,
крао и арматуру,
и цемент, и дрвену
грађу.

Мицин Рајко

(1956)

Кријем се уз јавни
казан.

У нашег Цара нису
биле козје уши,
али је умислио да је
Трајан.

Кад се само сетим
како смо
оне пређашње
гађали јогуртом...
Ех, имало се!

Чим смо им дали
цојстик у руке,
они одмах
уобразили да имамо
по шест живота.

**Драгослав
Мишић**

(1948)

Свестрана личност:
једно мисли, друго
говори.

Будимо реални.
Немогући смо.

Јадни краљ!
Роди се као краљ и
никада више
не напредује у
каријери.

Знак питања.
То је најчешће
снуждени знак
питања.

**Горан
Мишковић**

(1973)

Бусали смо се
у груди
док нам није
понестало ваздуха.

Он је био човек
широких погледа.
Родио се разрок.

Упрљали су руке
да би живели
на високој нози.

**Веселин
Мишњић**

(1954)

Немамо представу
шта је на
репертоару.

Бал под маскама је
јединствена прилика
да се боље
упознамо.

Делегацију Ескима
одушевио је
наш ледени дочек.

Овако можемо
годинама.
Али како да
издржимо до утра?!

**Филип
Младеновић**

(1956)

У вину је истина.
У вискију је лаж.

Власт се не осваја
преко ноћи.
За то је потребан
дужи мрачни
период.

Социјализам је
мождани удар
историје:
одузима се читава
десна страна.

О мртвима све
најбоље.
О политички
мртвима све најгоре.

**Милутин
Млађеновић**

(1956)

УУ! Шта ти је?!

Само једна партија,
а толики порази!

Мишљење које не
скреће
ни лево ни десно –
уперено је.

Књиге које
кваре народ
унапређују цензоре.

**Светомир
Момић**

Пут до шимпанзе
води
преко његових
горила.

Хоризонталне
професионалке
заиста воде –
му(ш)котрпан
посао.

Далеко највише
незапослених
имамо – у процесу
производње деце.

Горан Мракић
(1979)

И када остану
под једном
шљивом,
Срби ће бринути
како да испеку
шљивовицу!

Један човек
и једна жена:
реткост
у Амстердаму
ових времена.

Моја деца јако воле
животиње.
Зато нам је кућа
пуна мишева.

**Предраг В.
Мугоша**
(1941)

Жене су као
мудре изреке.
Тешко их је
разумјети.

Што више сватова
то тања дружина.

Сви људи мисле.
Неким се то и
види.

Што земља роди
небо дочека.

**Стеван
Наумовић**

(1936)

Нисмо сви учабру.
Мајстори су напољу.

Ко доручкује
радијацију,
вечера земљу.

Споменик који смо
подигли
срушио нас је.

Имамо много
напредних,
сви су у нашој
прошлости.

**Милорад
Неагић**

(1962)

Мајмун је постао
човек
када је пао на ниске
гране.

Нико ником не
полаже рачуне.
Сви плаћамо.

Ко нема ништа,
за сваку ситницу
мора да даје све од
себе.

Горе серу,
а доле велика
неужда.

**Зоран
Недељковић**

Благо мајци која га
није родила.

Жена је ко касица –
што више улажеш
у њу,
све је тежа
и вреднија.

Једу само
похован мозак.
Нисам знао да се
тако паметно хране.

**Бланка
Недовић**
(1953)

Аплауз је стилска
фигура.

веза по веза –
мрежа.

Водите рат,
љубав је пролазна.

Очеви палих синова
примаће пуне
пензије.

**Нинус
Несторовић**
(1965)

Ја и жена од оружја
немамо ништа,
али за децу мора
да буде.

Ви сте писац!?
А коме пишете?

Дављеник не пије,
али овога пута није
могао да одбије.

Скините обешеног!
Доста му је за данас.

**Милан
Никитовић**
(1946–2001)

Бог не мора да се
меша.
Сами себи смо
довољна казна.

Турцима смо
шетали опанке.
Данас опанци
шетају нас.

Срп и чекић.
Покосили па
склепали историју.

Видео сам
веселе људе.
Неко је био пијан,
они или ја.

Ана Николић

Момци који носе
ципеле 45,
могли би да стану на
своје ноге.

Ко се ради, тај и
греш.

Живинарство
напредује.

На телевизији
стално кокодачу.

Добро је имати оца
и мајку,
али је још боље
имати ћалета и
кеву.

Божидар С. Николић

(1936–2004)

Све сам платио.
Једино сам цабе
живио.

Дубоко клањање је
кад су образ
и задњица
на истој висини.

Моја жена се
не пита.
Само одлучује.

Иако су испред нас,
раде нам иза леђа.

**Драгољуб
Николић**

(1956)

Данас гађамо
покретне циљеве.

Нека и ступ
добровољци.

Кад год сам доле,
осећам се горе.

Немам ништа,
а и то је радом
стечено.

Гаће више и не
носим.

Чувам их да ме
голог не сахране.

Јово Николић

(1958)

Уважавам
социјализам,
али нисам за смак
свијета.

Из овог рата изашли
смо као побједници.
Мало шале није на
одмет.

Свим силама
настојимо да будемо
независни.

Свака помоћ у том
погледу
добро ће нам доћи.

Нећемо дозволити
да нам злочинци
побјегну.
Стићи ће их наша
одликовања.

**Миладин Б.
Николић**

(1937)

Ко зна колико је
два и два
добије пет.

Од свих мелодија
највише волим да
чујем
школско звоно.

За криву чивију
нема правог чекића.

Јачајмо
противпожарну
службу.
Биће мање горућих
проблема.

Ненад Николић

(1976)

Он је сироче.
Нема ни пејдер
ни мобилни.

Убиство је било
из нехата.
Убица уопште није
марио за жртву.

Данас ме је ухватила
потрошачка
грозница.
Купио сам и хлеб
и млеко.

Ко ради у влади,
не боји се глади.

Радоје Николић
(1963)

Да ли је у Србији
било више жртава
фашизма или
ангифашизма?

Коме закон лежи
у топузу,
томе противници
леже у затвору.

„Економија, плате,
посао!”
Кратко речено –
ЕПП.

Некада је кадија
и тужио и судио.
У Хагу и сведочи.

**Стојан Д.
Николић**
(1936)

Узалудан је напор
белосветских
гундеља
да постану наше
свилопреље.

И Срби су имали
излаз на море –
преко Голог отока.

Не опрости
им Боже,
јер они знају
шта раде!

Рако Никчевић
(1938)

Пролетери свих
земаља,
не ваља!

До слободе вођени,
у слободи Вођини.

Не да прича
да напишем пјесму.

Два се бију,
остали их
наоружавају.

**Слободан
Ничић Манго**

Без жене сам
пола мушкарца
– са њом
мушкарац и по.

Ја сам
релативно веран
мушкарац,
тело припада једној,
а душа другим
женама.

Савршене жене
су идеалне,
а идеалне нису
савршене.

**Александар
Новаковић**

(1975)

Пиј, Сократе,
држава части!

Глогов колац је
постхумна
акупунктура.

Извукли су ме из
контејнера
кад ми је било
најслађе.

Брод лудака је понос
ратне флоте.

**Катарина
Новаковић**

(1979)

Била сам ружно
паче.

Претворила сам се у
ружну патку.

Кажу, какав газда –
такав и пас.

Па, нисам баш
толико длакава.

Не, немам ја плаву
крв. То су само
модрице.

Професионализам је
реч страног порекла
и појам страног
значања.

**Миодраг
Новаковић**

(1940)

Лако је Ескимима да
преко ноћи поправе
јединице у школи,
када код њих ноћ
раје шест месеци.

Кад је бака рекла да
живот пише
романе, унук је
закључио да би
било боље да прави
цртане филмове.

Слобода ученика
мери се дужином
школског распуста!
Узвикну Живко
хитајући на
заслужени велики
одмор.

**Небојша
Новаковић**

За Курту је и Мурта
коренита промена.

Према народу се
понашао као према
свом унуку.
Причао му је бајке.

Обрачунали смо се с
криминалом.
У девизама.

Аутоцензурисано!

**Радомир
Новаковић**

(1947)

После битке сви
генерали су
паметни,
али наши су и ту
изузетак.

Упрскали смо
начисто.
То ни мотка не
може да издржи.

Волимо и ми
социјализам,
но трпимо.

Телеграм подршке:
председниче, држи
се добро!

**Рајко
Новаковић**

(1947)

Штампа је код нас
слободна.
Може слободно да
не излази.

Кад власт гаси
слободне медије,
гори јој под ногама.

Слободна штампа: и
новине сите,
и сви уредници и
новинари на броју.

Док ни су постале
слободне,
новине су биле –
јефтине.

Раша Обрадовић

Тек су стигли на
ђубриште историје,
а већ би да се
рециклирају.

Мито и корупција
су осетно смањени.

Могу да стану
у коверат.

Да бог постоји,
то сада и основци
знају.

Мафији смо
стали на пут,
да платимо рекет.

Милад Обреновић

Брзо бисмо ми
изградили
пут у Европу
да се можемо
договорити преко
чије њиве да иде.

Франц Фердинанд
је био
високи представник
у БиХ
са најкраћим
мандатом.

И минус
је позитиван
кад се прекрсти.

**Драган
Огњановић**

(1972)

Роди ме мајко
срећног!
Емигрирај!

Данас је све
на дугме,
изузев рајфешлуса.

Однос жртве и омче
је јако затешнут.

Пасуљ је добар
када бубашвабе
главом без обзира
побегну из
купатила.

**Бошко
Одаловић**

(1935)

Од свих чула
ми највише
користимо
чула—казала.

Усвојили смо
матерњи језик
јер очеве није могло
западнути
да проговоре.

Боље би било да
нам је орао двомуди
него двоглави.

Дављеник се и за
странку хвата.

Бора Ољачић
(1930)

Неко живи од две
руке просечно,
а неко од једног
језика одлично.

Између два државна
празника
и једног годишњег
одмора
Југословен, понекад,
и ради.

Моја жена је најбоља
пророчица на свету.
Сваког дана
прориче више цене.

Најновија
Дарвинова теорија:
рад је створио
човека,
а Вук Бојовић
мајмуна.

Зденко Ореч
(1930)

Обвезни сте
одабрати љечника,
како би знали ко ће
потписати
осмртницу.

Птице су мудрије од
људи – никада не
пјевају пуним
устима.

Сукоби на левици
закрећу удесно.

Још не спавам.
Послије гледања ТВ
– прејака тишина.

**Боривоје Б.
Оровић**
(1960)

Боље да смо остали
на дрвету.
не би нас могли
правити мајмунима.

Не дугује ми ништа.
Али, има пуно да
ми врати.

Нисам слијеп.
Само не вјерујем
својим очима.

Србија ће постати
регионална сила –
по броју региона.

**Миладин
Остојић**
(1923–1999)

Човек је дете
у годинама.

Дубоко клањање
више се исплати
од дубоког орања.

Фабрике сељацима,
земља старцима.

Одали су му
последњу пошту
минутом ћутања.
Друго се није имало
шта рећи.

**Ђорђе
Оташевић**

(1959)

Њих двоје су колеге
по перу.
Он је писац,
она гуска.

Председников говор
сви су пажљиво
слушали.
Барон Минхаузен је
чак хватао
и белешке.

Код нас не постоји
полицијски час.
Одмах смо прешли
на деценију.

Извршен је масакр
над недужним
цивилима.

Многи нису стигли
ни да изађу
из тенка.

**Радосав
Оташевић**

(1937–1999)

Код нас је у
политици одавно
статус кво, кво, кво...

Најпре су средили
краља.
Потом отаџбину.

Говорио је
комунистички,
а живео царски.

Вода му је у ушима,
глава у песку,
деца у иностранству.

**Александар
Павић**

(1960)

Истина и лаж –
вечити дерби.

Хлеб и камен
хронично су
актуелни.

Сексуалну
револуцију
СИДА је
претворила
у реформски
процес.

Афоризам нема
комплекс величине.

**Вера Павић-
Антић**

(1948)

Живела
Комунистичка
партија,
али из 1919. године.

Србија јесте мала,
али има велике
тешкоће.

Ништа га не боли.
Савија се у право
време
и на правом месту.

Зло ће ме снаћи
ако се не снађем.

**Владислав
Павићевић**

(1934)

Што не могу
– не бране,
што могу – не дају.

У безумљу...
ниједи глувог
дозива.

Нема струје, има
струје...
струја превише.

Сој од соја
– најбоље сјеме.

**Ратко М.
Павићевић**

(1946)

Да бих схватио
колико см аглуп,
морао бих бити
паметан.

Ја не бих да живим
боље.
Ја бих да живим.

Без икакве нужде
направисмо велику.

Ми имамо добар
географски положај
и са њега фино
видимо
како други фино
живе.

**Драган
Павличић**

(1957)

Подигли су нам
споменике.
У ваздух.

Некад су биле
ћораве кутије.
Данас, ћорави
бирачи.

Умријети се мора,
али не треба
живјети као мртвац.

Црногорац си?
А јеси ли аматер
или проесионалац?

**Драги
Павловић**

(1949)

Превејани се држе
заветрине.

Они што дижу
руке –
не предају се.

Данашњи канибали
соле мозак.

Због цвећки нам не
цветају руже.

Миодраг Павловић

Да је жена добра,
и Бог би био срећно
ожењен.

Бог и батина:
то је већ жена –
начелник полиције.

Дај Боже да
постојиш,
па да нас спасеш
малих богова.

Бог је све створио
па и самог себе.

Срба Павловић (1942)

У мојој кући тајна
вечера.
Једемо крадом једни
од других.

Срп и чекић
су једно,
а нож и виљушка –
друго.

Газе нас
јер им лежимо.

Правећи грешку за
грешком,
прели смо на
серијску
производњу.

**Миленко
Пајовић**

(1953)

Бусање у груди је
припремање терена
за медаље.

Писцу на суду:
– Јесте ли
награђивани?!

Гледам Југославију.
Волео бих да ме
изглед вара.

Село је
препорођено.
нема сељака.

**Драгиша
Пандуровић**

(1953)

Језичка разлика се
најбрже решава
одсецањем језика.

Први царски рез код
нас је направио
Милош Обилић.

Имали бисмо
најспособнију
армију на свету
да није почео рат.

Милан Пантић

(1954)

Најновија вест са
ресавске естраде:
поједине певачице
имају
више бракова него
плоча.

Зло је што се
привикавамо на још
горе.

Поглед са висине је
низак ударац.

Постигли смо
античке стандарде.
Сваки град је постао
држава за себе.

Раша Папеш

(1947)

И одлете му глава.
Оревагнуло јој
мишљење.

Док нам је ове
власти,
нећемо робовати
стварима.

И ја имам суицидне
идеје, па шта!
Нећу ваљда због
тога да се убијем.

Величина нашег
вође је специфична.
Он нема меру.

**Милица
Паповић**

(1961)

Волим да ћутим,
али не читав минут.

Ноћ је црна.
Дани могу бити и
црњи.

Да жене управљају
свијетом,
не би се овако
закувало.

У рају имаш све.
Само ти фали
живот.

**Момчило
Параушић**

(1934)

Буди ме крај часа,
а успављује почетак.

И школа је кавез,
јер ти професори
гледају кроз прсте.

Прозор је поглед
на свет.

У школи добијамо
оцене из знања,
а у парку
из владања.

**Дејан
Патаковић**

(1941)

Морамо повећати
наталитет.
Треба неко да врати
наше дугове.

Ми смо правна
држава.
Код нас су сви
у праву.

Видео сам светлу
будућност.
Хоћу кући.

Вода нам је до грла.
Молимо револуцију
да више не тече.

Едвард Паун

Уже око врата
се ставља
осуђеном на смрт,
а ланац осуђеном на
живот.

Спољни органи
повредили су
унутрашње органе.

Сила која убија
често се не види –
док не убије.

Тројански коњ је
намагарчио
Тројанце.

**Миодраг Љ.
Пејић**
(1936)

Ко је Србин
и српскога рода,
најебо је.

Велики пост.
Дуже од деценије.
Какви верници!

Партизански пут
асфалтира
Булевар
равногораца.

Развојни пут:
од ЦК до ЦЗ.

**Драган
Петковић**

Док ме критикујете,
гледајте ме право
– у очњаке.

Сви који су спремни
да гину за идеале –
изгинули су.

И најортодокснији
атеиста приклања се
духу времена.

Пошто ме нема на
списку погинулих
у рату,
претпостављам да
сам још у животу.

**Новица
Петковић Ноле**

(1954)

И ноћ је
подношљива ако је
извесно да
ће сванути.

Не бисмо
се плашили
непријатеља
да нисмо
истомипшљеници.

Хвала,
нећу споменик!
Ја бих да живим.

Имамо и писмене
и неписмене,
али неписмени
имају више.

Раде Петковић

(1960–2001)

Презазио сам
лежећег полицајца.
Прво сам га оборио.

Не можете имати и
љепшу половину
и да је читава.

Мислим, дакле
присвојим.

Једини сам
хранилац у
породици.
Остали немају шта
јести.

Мирко Петрић
(1922–1996)

Сатиричар види
што и остали гледају
а не виде.

Наши људи
су виђени
свуда по бијелом
свијету.

Не учи док је жив
ко живи како је
научио.

Новац ми не чини
много
јер га имам мало.

Видак Петровић

Показао им је зубе,
извадио је сломљену
вилицу из џепа.

Зашто га вуку за нос
кад му је језик
дужи?

Скупа храна је лек
против гојазности.

Напредовао је све
док му позадина
није попустила.

**Душко М.
Петровић**
(1948)

Лед је пробијен –
ускачите!

Долазе политички
потковани.
Чујем топот.

Истрага је показала
да се све може
сакрити.

Политички
далтонизам
рађа непријатеље
свих боја.

**Душко С.
Петровић**
(1981)

Штрајк синдиката
немачких металаца
подржали су и
домаћи љубитељи
те музике.

Срећа прати
храбре.
За нас остале
задужена је државна
безбедност.

Свако има право да
прави будалу
од себе,
али неки то право
злоупотребљавају.

Живан Г. Петровић

Колико је
обућа скупа,
треба да смо срећни
што нисмо стоноге.

Људски је грешити,
али да то не пређе у
навику.

Толико сам у праву,
да је за неке то већ
непристојно.

Обично, водећа
и теглећа улога
припадају магарцу.

Јован Петровић

Заокружио је своје
знање,
вреди за нулу.

Кад му учитељица
исправи задатак,
свеска за писмени
претвори се у
цртанку.

Лепе очи, а морају
да виде и ружне
ствари.

Кад отац држи
лекцију,
никако да зазвони.

**Милован
Петровић
Веркин**
(1948)

Крупне звери закон
штити.

Пролетери свих
земаља
унередили се.

Будућност нам је у
аористу.

Саучествујем у
вашој победи.
не поновила се.

**Радмила
Пеција-
Урошевић**
(1959)

Лако је
професорима.
Они своје изостанке
правдају штрајком.

Она је успела преко
ноћи.
А било је случајева и
преко дана.

Мењам једну
серенаду
за две машине
испегланог веша.

Престао је
да обећава.
Схватио је да ће
са овом
морати да се жени.

**Дејан
Печеновић**
(1971)

Дигао је публику на
ноге.
отишли су кући.

Од наше реформе
остала је само
форма.

Стиснули смо
петљу,
и направили
Гордијев чвор.

Поп је тако
лепо певао
да су се људи
крстили.

Божидар Пешев
(1946)

Кад год се осећа
јефтино,
потражи богатог
љубавника.

Волела је коње,
а муж јој је био
магарац.

Живот је као река.
Увек измет исплива
на површину.

Веровао јеу љубав.
Зато и није знао
колико она кошта.

Љубиша Пешић

Демократија је када
народ слободно
бира
ко да га јаше.

Жене не воле
афоризме
јер су – кратки.

Нисмо на продају
јер смо на – отпаду.

Да бисмо куповали,
продајемо – себе.

Марко Пешић

(1986)

Мењам разгледницу
Азурне обале за
кућу на мору.

Он води рачуна о
својим љубимцима.
Изводи бесне
глисте.

Најомиљенији тип
мобилног
телефона међу
наркоманима је
Мотамролам.

Због све већег броја
скинхедса,
Таково прави и
Еурокрем
без црне половине.

**Никола Ч.
Пешић**

Лако је туђим
мудима
млатити по
копривама.
Имај своја!

Плагијат не
признајем.
И мени исте
глупости често
падају на памет.

Медицина је толико
напредовала,
сада смо сви –
болесни.

Бадава ви
идете даље,
они су све – ближе.

**Перица Ж.
Пешић**
(1950)

Жртва није невина.
Има перфорацију
од метка.

Жена!
Како то гордо
свући!

Где се облачиш?
Лепо ти стоје те
груди.

50 је убијено,
20 рањено...
20 пишемо,
50 памтимо.

**Ранко
Пивљанин**

(1967)

Ово је колективно
лудило
у коме се неки
појединци
нарочито истичу.

Засад смо голи и
боси,
ал нам мајка црну
вуну преде.

Све иде као
подмазано.
Управо доливамо
уље на вагру.

Драгана Пиљак

Јест да немамо
лудих крава,
али најезда је
утовљених волова.

Некад и корак назад
може да значи више
него два напред.

Једино бела куга једе
још нерођену децу.

На врату лепе жене
и обичан камен
постане драгуљ.

Радован Пиљак
(1950)

Жена је као мочвара.
Што више газиш
ка њој,
све више ти нестаје
тло под ногама.

Многим женама
прва брачна ноћ
заувек остане
мрачна.

Боље и змија
у недрима
него незадовољна
жена у кревету.

Мушкарац бик,
а дама дјевица!
Ријетка
комбинација чак
и у хороскопу.

Жарко
Пинтарић

Ако је импотентан,
не значи да је невин.

Боље бити пијан
него отрежњен.

Истараћемо правду.
Нема она ту шта да
тражи.

Започео је обрачун
са унутрашњим
непријатељем.
Лечи се од глиста.

**Милош
Пиперски**
(1949)

Не знам зашто
је грех
играти се људским
судбинама.
Ако је то судбина,
онда је судбина.

Шта вреди што су
му сва врага била
отворена
кад му се није
отворио падобран.

Знате ли каква је
разлика између
коњских и изборних
трка?
На коњским тркама
победника јашу.

**Вељко А.
Попивода**
(1939)

Корупција се увуче
као бацил –
преко прљавих
руку.

Мањина добија
затвор
због лоповлука,
већина због
једноличне исхране.

Пронашао је много
рупа у закону,
али је на свакој
писало: „Заузето!“

Док је био на
високом положају,
оставио је пуно иза
себе.

**Драгомир
Попноваков**

Постижем све веће
успехе у животу,
који је из дана у дан
све мањи.

Ко не зна,
не зна шта не зна.

Кад се све гледа кроз
динар,
ништа се не види.

Кад се уразумио,
изгубио је главу.

**Драган Поповић
(1959)**

Бази за утеху:
ни киселина не би
боље прошла!

Неки енергетску
кризу решавају
ватреним говорима.

Дела су сабрана:
очекује се забрана.

Док се једни везују –
други узлећу.

**Зоран Т.
Поповић**

(1957)

Поштовали смо
предизборно
ћутање.
Педесет година нико
није смео да писне.

Сви Срби
у једној држави.
Концентрација
која убија.

Једни руше, други
граде.
Посла има за све
који хоће да раде.

**Радиша
Првуловић**

(1939)

Ко пева,
зло не мисли,
а ко је ово смислио
– пропеваће.

Корак у 21. век.
Значи, опет
пешице...

Нашем Марксу
Капитал је у
инострантству.

Остварили смо сан,
али нисмо наручили
буђење.

**Стела
Пргомеља**

(1970)

Толико пута смо се
селили да више ни
Леси не зна где
треба да се врати.

Не претерујте са
запрашивањем! Још
увек чекам свог
комарца.

После два тањира
пасуља схватићеш
шта је то ружа
ветрова.

Идеалан графит за
мушке гаће:
„WONDER, БРЕ!“

Зоран Протић

Сви су против мене
– чим раде за себе.

Деца се рађају на
главу,
да би одмах
угледали стварност.

Грађанин је дужан
да гласа.
Пре и после избора
је
само дужан.

Физика грешити!

У празну главу се
теже сипа
него у пуну.

Душан Пуача
(1949)

Оженио сам се
преко интернета.
Развели смо се
зато што ми је пао
систем.

Революционари
погичу
из сиромашних
породица.
Њихова деца из
богатих.

Шума је била веома
густа.
Тек су сведоци
могли да одреде
ко се на којој страни
борио.

**Предраг
Пулетић Пеђа**
(1957)

Што су за нас
закони
за њих су заклони.

Лакше им је и жуч
попити
него истину
прогутати.

Маркс написао,
марксисти покрали.

Кад се баве
криминалом,
то је политика;
кад се баве
политиком,
то је криминал.

**Борислав
Путник – Пуб**

Чим изађе из шуме,
балван заборави
порекло.

У мору проблема
нема јахти.

Ниједан просјак није
тражио
да му уделите
памет.

Лако је псу да лаје
кад је на таквој
дужности.

**Радомир
Путниковић
(1936)**

Пошто два
фудбалска тима
нису решила
утаковицу у
регуларном
времену, оставили
су да то одлуче
навијачи између
себе.

Човече, насмеши се!
Барем кад си код
фотографа.

Детлић:
Онај ко куца,
отвориће му се.

**Недељко
Радловић**

(1946)

Не пристаје сваком
живот после смрти.

Иза сваког успешног
диктатора стоји –
полиција, војска и
устав.

Све ће то народ
повратити.

Већ виђено –
незнани политичар
положио венац
на гроб незнаног
јунака.

**Воја
Радовановић**

(1963)

Ако се истина
о нама
пробије у свет,
лоше нам се пише.

Грађански рат
започео је
паљењем села.

Мислили смо
да нам се
све најгоре
већ десило,
а онда су и они
дошли на власт.

**Драгомир С.
Радовановић**
(1948)

Тишина је услов
да се партија
успешно игра.

Турцима и данас
плаћамо данак –
за крпице.

Они са
завршеним курсом
никако да
промене курс.

**Миливоје
Радовановић**
(1953)

Атеиста је најбоље
решење
за министра
свих вера.

Турци су узимали
десетак.
Комунисти
остављају десетак.

Да нисмо свесни
свије величине,
и ми бисмо били
мали народ.

Не дај Боже да се
Срби сложе!
Било би то
колективно
самоубиство.

**Миодраг
Радовановић**
(1953)

Не брине нас одлив
мозгова.

Сад нам јепотребно
више среће
него памети.

Пендрек је справа
која грађане
штити од тежих
последица.

На суду је доказано
да је кадија био у
праву.

**Предраг
Радовановић**

Запросио бих те
драга,
али знам да
не волиш просјаке.

Коју улогу ви играте
у свом животу?

Слушајте ме
и када ћутим.

Душан Радовић

(1922–1984)

Основно школовање
је обавезно и
бесплатно. За ђаке
скоро обавезно, а за
просветне раднике
скоро бесплатно.

Ако не умете да
васпитавате децу,
туците их. Од тога
деца неће постати
боља, али ће вама
бити лакше.

Ми чинимо све да не
урадимо ништа.

Нема правде: од
хиљаду неспособних
само је један
министар.

234

Михаило Радојичић

(1947)

У добру
нико не даје живот
за домовину.
У злу ти га сама
узима.

Народ не може да
изгуби изборе,
али лош избор
може да погуби
народ.

Да демократија
долази од Бога,
он не би био Бог.

Не заносите се
много.
У заносу су многи
занијели.

**Горан
Радосављевић
Чорба**

Главу горе!
у говнима смо.

Ми смо убили
Диогена.
Прднули смо у
чабар.

Молим
композиторе
да измисле нову
песму. Ова нас неће
одржати.

Петлови,
кукуричите!
време је да нам
сване.

**Милорад
Радуновић
(1926)**

Аплау дирај за сваку
добијену петицу.

Знам ко је сломио
прозор,
али није са ове
стране.

Пре него што
одговориш на
питање,
провери дошапнуто.

Ја увек намерно
знам
и случајно
не знам.

**Милош
Радусиновић**
(1925–1999)

Највише људи је
прогутала провалија
између зуба и
језика.

Свако чудо за три
дана. Нашем није
доста ни пола
столећа.

Неподобан
за сарадњу!
Уз рад би и мислио!

Већ годинама ми
море није ни до
колена. Ни до малог
прста.

**Миодраг
Раичевић Мијо**
(1955)

Волим слонове, то је
јаче од мене.

Сјећање је заборав
који нема куд да оде.

Џек Трбосјек је био
крвав тип.

Колико Ескимима има
испод 0 степени?

Драган Рајичић

(1960)

Са нама можете и
овако и онако,
и ту нећемо
дозволити
никакав компромис.

Пристаћемо на све
што свет од нас
буде тражио.
То је минимум
испод којег
нећемо ићи.

Са религијом смо
одавно раскрстили,
а и Бог је од нас
дигао руке.

Вељко Рајковић

(1954)

Демократија је
далеко одмакла.
Не назире се.

Разум ће
побиједити.
Ако не буде избора.

Дувају неки чудни
вјетрови.
Човјек просто н зна
када да пиша.

Нијесмо изгубљени.
Нашло нас је чудо.

**Љубиша
Рајковић
Кожељац**

На нас са
ударничким
значама данашња
омладина гледа као
на ударене.

Како је кренуло,
наша будућа
књижевност биће
социјална.

Прво су
пиштаљкама
пиштали,
а онда начисто
пропиштасмо.

**Томислав
Ракијаш
(1955)**

У бољи живот н
можемо сви
одједном,
морамо ићи партија
по партија.

Нећемо се
оклизнути на нашем
путу у капитализам,
ми имамо ланце.

У Скупштини ће све
бити усвојено,
само ће народ
остати сироче.

Моја жена је право
благо,
најрадије бих је
закопао.

**Бранко Н.
Ракочевић**
(1929)

Тренутно камелеони
прелазе
из црвеног у црно.

Ко много мисли
мало уради.

Срећан сам кад
сретнем
друкчијег од себе.

С повијеном
кичмом
лакше се успиње.

**Војкан
Ранђеловић**
(1963)

Све своје са собом
носим,
на Кипар.

Гласајте за
комунисте,
да би ваша деца
имала против кога
да се боре.

У овој земљи
песимисти су
најбољи пророци.

**Мирослав
Ранисављевић**

(1968)

Не бисмо ни знали
да имамо слабости
да их непријатељ
није открио.

Они су за мирно
решење.
Свим силама ће се
борити за њега.

Били смо средње
развијена,
а сада смо добро
развијена земља.

**Слободан Р.
Ранисављевић**

(1934)

И оваквој држави,
најпотребнији су –
лекари.

Највише смо
туцани,
а најмање рађамо.

Чим су откривени
лопови,
владајућа странка је
наредила:
похапсите све
остале!

Зоран Ранкић
(1935)

Пишем ћирилицом
јер тако и мислим.

Не чујем више
сирене.
Изгледа да нисам
преживео.

Стално идемо даље.
Никако да стигнмо
ближе.

Када се стегну у
песницу,
сви су прсти исти.

**Милорад
Ранков**
(1954)

Усправни су најбоља
мета.

Брига ме ко је
чекић, а ко наковањ!
Ја сам између.

Не брините за
демократију –
у чврстим је рукама.

Рекли смо
и историјско не,
само – које питање
беше?

Зоран Раонић

(1956)

Ако је ово мир,
рата се не бојимо.

Европа може
без нас,
али ми са њом
не можемо.

Био је носилац
листе.
Од куће до куће.

Да ми нијесмо
касно стигли,
не би се Европа тако
лако ујединила.

Војислав

Ратковић

(1951)

Многи стоје иза
младих –
то је најбоља
барикада.

Опрезно смо
пришли проблему.
а коленима.

Створили смо дело
непролазне
вредности:
ово никако да
прође.

Где је полиција стуб,
пендрек је путоказ.

**Никола
Рацковић**

(1935)

Ближа нам је далека
прошлост
од блиске
будућности.

Касно ми је да
касим.

Бити изнад *њих*
није нека завидна
висина.

Круг је доказ да и
оно што је криво
може бити
савршено.

**Радомир
Рацковић**

(1943)

Братство и јединство
морамо чувати –
бар док се не
опорави.

Боље је умјети него
имати.

Нарочито ако се
умије имати.

Бирократа издаје и
отаџбину
у више примјерака.

И бесмртни су
најзад схватили
да се једанпут живи.

**Свјетлана
Рашић**

(1955)

Да не беше
буздована, не би ни
Марко ушао у
песму.

Љубав је слепа, али
се праве ствари ипак
– напишају.

Да је рибе,
ни Мртво море
не би било
тако мртво.

Ни највећи
вегетаријанац
не би одолео –
младој пилетини.

Пајо Релић

(1952)

Ја сам сам.
Вас је много.

Лакше је плакати,
него певати – кад вас
туку.

Да је прошло време
садашње,
било би перфект.

Некад су и мали
имали.

**Бранислав
Рибар**

(1952)

Ако ћемо право,
превише одосмо
укриво.

Боље је бити
најамни радник
него роб.
Љепше звучи.

Као да их је иста
мајка родила.
Један политичар,
други криминалац.

Вријеме је да
оснујемо и друштво
за заштиту људи.

Војкан Ристић

(1966)

Није српски ћутати.
Ав, ав!

Косово:
више од аутономије,
мање од
независности,
далеко од Србије.

Водићемо дијалог
до истребљења.

Шака јада,
пуне руке власти.

**Радивоје
Ристић**

(1942)

Прокоцкао сам се,
проневерио паре,
пропио се.

Само, још, да се
учланим
у неку партију.

Немој да те враг
позове у Хаг!

Упала им секира у
мед,
али се ћуп распао.

Бриго моја, пређи
на драгога.

Јован Рукавина

(1959)

Јавна жена је
најбољи сарадник
јавних радника.

Сељак музе краву,
а држава музе
сељака.

Сартр је рекао да је
интелектуалац
човек који се бави
оним
што га се не тиче.
Значи, код нас су
сви интелектуалци.

**Мићо М.
Савановић**

Здрав човек здраво
корача.

Окрени се себи,
док још имаш коме.

Рад је једини учитељ
који не греши.

Драган Савић

Да се разумемо,
ја сам за дијалог
и ни речи више!

Забринут сам.
Омладина је опет
почела да ћути.

Одлично си
говорио.
Ништа ниси рекао.

**Дарко
Самарџић
Кодар**
(1971)

Лопов је ухваћен.
Узео је злато на сто
метара.

У мени се рађа
револуција.
То је сигурно од
пасуља.

Ми смо за
„Тамо далеко“.
Овдје смо све
продали.

Срби ће се
вратити кући.
И Ивица
и Марица су.

Рагип Сијарић
(1953)

Сунце је у зениту,
а он мањи од своје
сјенке.

Човјек је човјеку вук
ако им све овце нису
на броју.

Устао је данас
и за сјутра,
да би уштедио сан
једне ноћи.

Човјек мути воду
да у њој не би видио
своје лице.

**Срђан
Симеуновић
Сендан
(1966)**

Његова је реч
као закон у Србији.
Нико је не поштује.

Ово је земља
поштених људи
и оних који је воде.

Радовао сам се
туђим успесима као
што су се и други
радовали мојим.

Нимало...

Падосхе маске са
наших лица.
Остасмо без главе.

Зоран Симић

Негдје су банане
скупље од јабука –
мора да су нека
мајмунска посла.

Између воље и
самовоље,
постоји пертла
принципа.

Шта нам вриједи
љетна сезона
кад зими већ
обрасмо бостан?!

Жена ми је одлична
куварица,
стално ми соли
памет.

Милан Р. Симић
(1959)

Полицајци су
пуцали прво у нас.
Добро смо
поставили живи
зид.

Не окрећи се, сине!
Тата ће да погледа у
контејнер.

Имамо доста
заједничког
са вековним
непријатељем.
Територије, на
пример.

Испирањем мозга
јачамо унутрашње
органе.

**Слободан
Симић**
(1963)

Зашто си ушао са
мном у полемику
кад ниси имао
оверену здравствену
књижицу?

Ко каже да не знамо
да пливамо!?
Буши чамац!

Југославија је
прошла као Тито.
Цео свет је дошао на
сахрану.

Ситуација је таква
да оптимисте
сигурно неко плаћа.

Зоран Симовић
(1948)

Нема хлеба без куке
и мотике.

Вешт диригент и од
публике
направи хор.

А некад сам лук и
јео и мирисао.

Моја жена је
начитана.
Ја сам наслушан.

**Драгољуб
Симоновић**

Србијо,
зенице ока мог!
Докле ће да те
сужавају?

Тежак је псећи
живот.

И кости су оглодане.

Ко каже да нема
промена?
Мењачнице су на
сваком кораку.

Укидоше смртну
казну.
Казна на живот
остаје.

Јошко Синдик
(1965)

Емотивност и чо-
вјечност ни пошто
нису синоними.
Људи често роне
крокодилске сузе.

Закон постоји да би
га кршили
само одабрани.

Љубав је слијепа,
за оне који немају
очи.

Без политичке
подобности –
само ти причај о
својој способности.

**Драган
Склендер Пеле**
(1966)

У Црној Гори има
мјеста под Сунцем,
али нема у
ладовини.

Позив патуљцима:
увеличајте нашу
прославу.

Ја сам луд, а ти
збуњена –
па, види што ћемо.

На тендер за
продају гробља
нико живи се није
јавио.

**Сергеј
Скорупан
(1974)**

Не верујем у
прорицање судбине.
Тако ми је суђено.

Море, Турци,
не ор'те друмова!
Море, Марко,
не сери!
Ми смо из Градског
зеленила.

Ово је најбољи
пример да се
афоризми могу
писати и без
инспирације.

**Тома
Славковић
(1935)**

Дрво се на дрво
наслања, јер дрво
нема људску навику
да се измакне.

Лако је Перици.
Он је летос пао с
бицикла, а ја из
математике.

Ја сам стварно хтео
да загрејем столицу,
али сам у томе
претерао.
Сад татат мора да
купи нову.

Самија Слатина
(1945)

Изгледа да сам
постао расипник.
Потрошио сам
пензију
за два дана.

Ми смо и даље свој
на своме,
али не на цијелој
својој територији.

Не носим кравату.
Доста ми је жена
око врата.

Људи су једнаки
пред законом,
али нису пред
судијама.

Владан Сокић
(1963–2003)

Наша национална
кухиња специфична
је по томе
што у њој нема шта
да се једе.

Пас је мој најбољи
пријатељ.
Зато ми мора рећи
где је закопао коску.

Народ и даље
гладује.
Али то сада чини са
апетитом.

**Славиша
Спасић Сврзис**
(1935)

На конкурс
лепотица
највише имају
успеха
мушкарци из
жирија.

Приликом судара
мишљења
повређен је онај из
„фиће“.

Мрав и цврчак су
два ООУР-а
са солидарном
одговорношћу.

Ставили су ми плус
изнад главе.

**Зоран
Спасовић**
(1960–1984)

Наша штампа има
чланке,
али нема кичму.

Гори су горе,
али горе је доле.

Сунце је црвено
само на заласку.

После битке сви су
генерали паметни.
Глупи су изгинули.

**Љиљана
Спасојевић**
(1950)

Мораћу првим
авионом
да ухватим
последњи воз.

Толико нас је
уфитиљило
да свако може да
запали масе.

Дошло је време да
се крстимо
и левом руком,
али нам вера то
забрањује.

**Предраг
Србљанин**

Живот је опасан
по живот.

Дрина је крива,
а Срби окривљени.

Прве избеглице –
Адам и Ева.

Ступићу у брак да
скинем мрак.

**Мирослав
Средановић**

(1936)

Злотвор жели да му
суди историја.

Рачуна на
историјске заблуде.

Корумпирани се не
цењају.

Спремни су да буду
поткупљени по
сваку цену.

Грађанима је
заштићена
приватност.
Имају тајне
полицијске досијее.

**Ивана
Срећковић**

(1971)

Извините што
касним.

Чекала сам својих
пет минута.

Код нас нема златне
средине.

Све је то
бижутерија.

Када му је добра
вила испунила
жеље,
вратила се сва
рашчупана у бајку.

Реците ми
ко је овде луд.
Ја имам кризу
идентитета.

**Момир
Станисављевић**
(1959)

Не могу да умрем
за вас.
Нисам политички
подобан.

Погрешили сте:
испирањем мозга
нећете наћи
бисере мудрости.

Вештина говора
мери се бројем
обманутих.

**Никола В.
Станишић**
(1940)

Само великом
вјером
стиже се даље
од самог себе.

Ко учи од предака
прихваћен је од
потомака.

Најдуже живи бунар
који има свој извор.

Да из ватре
не искачу искре,
ток све ватре би се
угасио.

**Божица
Станковић**

(1939)

Гласали смо за
промене система,
а не за промене
цена.

Дубоко су били
забраздили,
па је део новца
можда остао
у Земљи.

Образ дају,
оставке не дају.

Криминал је као
понорница,
понире, па извире.

**Живота
Станковић**

(1952)

Главна мана
становања у центру
града је та што је
гробље на
периферији.

Познати савремени
архитекта Де Бил
пројектује приземне
солитере.

За разлику од куће
на спрат, кућа на
спрату је она која се
налази на неком од
катова.

**Звездана
Станковић**

(1965)

Сваки неспоразум
измисле неразумни,
а разумни га
у саврше.

Покоран се
поклони,
да се непокоран
боље види.

Тешко је ухватити
коловођу
док траје музика.

Бунтовник је
отишао,
али разлог је остао.

**Миле
Станковић**

(1911)

Ореол није само
верски феномен –
сујетни га виде у
сваком огледалу.

У културно
заосталим земљама
увек постоји вишак
учених људи.

Није лако на другим
планетама ако имају
божанства слична
земаљским
двоношцима.

Човек на високом
положају има право
на задовољавање
својих ниских
побуда.

**Млађан
Станковић**

(1962)

Празни стомаци су
искључиво наша
унутрашња ствар.

У исто време
постављамо камен
темељац,
сечемо врпцу и
ударамо катанац.

У првој Југославији
ми је живео деда, у
другој отац,
а у трећој ја
преживљавам.

Кад ми осетимо
вуну,
меки смо ко памук.

**Никола
Станковић**

(1952)

Да нам је неко рекао
да не можемо
главом кроз зид,
могли смо одмах
да ставимо
шлемове.

Још увек је најлакше
упрети прстом
на мангупе у туђим
редовима.

Болестан оптимиста
и у вампиру види
за себе перспективу.

Није истина да нам
је кренуло.
Само нас вуку за
нос.

**Зоран С.
Станојевић**

(1970)

Прошао сам
Вијетнам, Либан,
Авганистан...
Али, код куће је
ипак најбоље.

Ако је чело црвено,
мора да је ударено.

Овде нешто смрди,
а то не мирише на
добро.

Ратни дописници
изгибоше од посла.

**Радомир
Станојковић
Раша**

(1936)

Са пензијом могу
да се сликам,
али не и да платим
слике.

Жено, ја сам
мушкарчина.
Могу и трећи пут
да гласам.

Уместо жени,
на томболи сам
викнуо:
„Доста!“

Кад директор мрдне
репом, подрепаш се
увуче.

**Војислав
Станојчић**

(1933)

Наставници увек
нађу да ме оцењују
из предмета
које слабије знам,
а никад из
познавања филма,
спорта или рок
музике.

Није се само
наставница
запањила кад ме је
прозвала,
дотле ни ја сам
нисам слутио
шта све не знам.

**Душан
Старчевић**

(1940)

Шницла тера моду.
Све је тања.

Сине, не дери се,
ниси у школи!

Своју прошлост је
дао
на хемијско
чишћење.

Ми смо секси народ.
Боримо се за голи
живот.

**Душица Д.
Стевановић**
(1931)

Народ се пробудио
– тек после сирене
за узбуну.

На Косову се
ратовало,
а на Дедињу
утврђивало.

Имали смо златан
вез са Вођом.
Све нам је од злата
извезао.

Клупко се
одмотава...
крај му се не назире.

**Милан
Стевановић
Трновица**

Ако и буде Србије –
Срби ће бити они,
а не ми.

Дочекали смо
светлу будућност.
Шта сада чекамо?

Ми не морамо
обилазити свет,
свет ће обићи нас.

Ова обнова је
само увод у
ону следећу.

Јовица Стевић
(1967)

Констатујем да је
одлука донета
простом већином.
Хвала вам,
прости људи!

Придавао је велики
значај хигијени:
прао је новац,
чистио неподобне,
пеглао непослушне,
брисао трагове...

**Катарина
Стефановић**

Није истина да се
једном воли.
Ја сам имала много
љубави,
мада су све личиле
на ону прву.

Превелико
размишљање је
кривудава пут до
бесмисла живота.

Нема правде у
љубави.

Човек мора да
схвати да нема ту
моћ да испланира
макар један дан.

**Мирослав
Стефановић**
(1948)

А сад прогноза
за сутра:
Горе него данас.

Види се да ниси
ни за шта.
Срећа твоја да
постоји
групни секс.

Да бисмо се борили
за голу истину,
није потребно
да се свлачимо
и навлачимо.

Засукао би он
рукаве
да није го.

**Слободан
Стефановић**
(1948)

Шеф је педер,
а није
хомосексуалац.

Био је бесмртан
само док је био жив.

Променићемо све
што је било
комунистичко.
Остаће још само
људи.

Не туците децу,
она ће да вам врате
дугове.

**Ђуро
Стипановић**

Многи су стекли
имунитет:
прележали су грижу
савјести.

На нашем тлу
расте и јача
коров и драча.

Вратили бисмо се
на дрвеће
да нисмо исјекли
шуме.

**Александар
Стојадиновић**
(1973)

Полтрони су
постали разноврсни.
Сад се увлаче у све
поре.

Договор кућу гради,
само ако не постоји
грађевинска
дозвола.

На Космету већ
цвета проституција.
Касно макро на
Косово стиже.

Кад нам вода дође
до гуше,
онда победимо у
ватерполу.

**Јован Г.
Стојадиновић**
(1947)

Директор ме позвао
на разговор.
Ускоро ћу знати
шта мислим.

Не треба једни друге
да уништавамо, али
боље ми њих
него они нас.

Говорник који није
имао
шта да каже,
захваљује се онима
који су галамили.

**Будимка
Стојанов**
(1939)

Већ бисмо ми ушли
у Заједницу
европских народа да
нисмо кренули
бродом преко
Атлантика.

Да је и
пензионерима
Европа у срцу –
доказ су уграђени
пејсмекери увезени
из Немачке.

Тешко је у плитку
памет сместити
дубоку мисао.

**Јабланка
Стојановић**

(1965)

Ако желите да
упознате своје дете,
само пођите
на родитељски
састанак.

Домаћи задатак сам
оставила за нека
боља времена.
Кад дођу тата
и мама.

Мој разредни
цени искреност,
али то не оцењује.

**Лазар
Стојановић**

Крв није вода.
Зато је суша.

На нашим свет
остаје.

Средина нам је
пространа.
Зато тешко
састављамо крај
с крајем.

Слобода је велика
неужда
нашег народа.

**Љубиша Д.
Стојановић**
(1936)

Пут до правде
неупоредиво
је дужи
од пута до њене
Палате.

Најефикасније
спречавање одлива
мозгова јесте њихово
закречавање.

На тржишту је
направио велики
бум.
Демолирао је читав
тржно-пословни
центар.

**Миодраг
Стојановић
Миос**
(1928)

Грешке су вам
непоновљиве,
а дела невиђена.

Ковали сте новог
човека.
И оковали га.

Пале су
крупне речи.
Ситне још одолевају.

Лани ако си човек!

**Саша
Стојановић**
(1966)

Имам погрешну
слику о вама.
Хтео бих једну са
црним флором.

Нису нам све лађе
потонуле,
неке су изгореле.

Нама не треба
кормило.
Сидро показује
правац кретања
нашег брода.

Оне који су спремни
да пређу преко свега
најлакше је превести
жедне преко воде.

**Стеван
Стојичић**
(1947)

Краћи за главу
непотпун су доказ.

Такмичили смо се у
братству и јединству
и потукли их.

Сисајући весла,
заваравали смо глад.

Народ је незахвалан:
ви га фарбате,
а он све црњи.

**Александар
Стојковић**
(1952)

Песма нас је
одржала.
Али, после свега,
мени се плаче.

Куда смо пошли, не
би било лоше
ни да мало
скренемо...

Да је комунизам
тако лош,
не би бикови тако
хрлили на црвено.

Таман кад смо
угледали светло
на крају тунела,
видели смо да смо
на слепом колосеку.

**Милко
Стојковић**
(1959)

Разговарали смо као
мушкарци:
о мени мајку,
ја њему сестру.

Визе за рај
вадимо у паклу.

Рат је званична
радна посета
једне армије другој.

Ја о теби,
јао мени.

**Слободан
Стојковић**

(1943–2006)

И због мале књиге
настају велике
бриге.

Понекад се и ципеле
стиде на чијим су
ногама.

Риба да је сита,
удица би јој била
играчка.

**Миодраг
Стошић**

(1982)

Вијагра је једини лек
од којег вам је горе.

Прихватио сам савет
да се држим подаље
од цигарета.
Сад пушим на
муштиклу.

Какво је невреме
напољу, не облачи
ништа мање од
панцир-кошуље.

Цигарета пред
стрељање једина је
која продужава
живот.

Сенад Струјић
(1953)

Никуда нећемо
стићи
ако не дођемо себи.

Недодирљив сам.
Ја сам Струјић.

Ако си вук на језику,
очекуј лисице
на рукама.

Кад град падне
на село –
готово штета,
кад село
преплави град –
готово село.

Верица Тадић

Живимо онолико
дуго колико нас
у другима има.

Живот је кратак да
се узме све,
ал' довољно дуг да
се нешто да.

Живот је мореуз
између душе и тела.

У календару душе
сваки гест доброте је
црвено слово.

Осмех је најлепши
дијалог између
два бића.

Миодраг Тасић

Да ли банана
република
подразумева да
становништво чине
мајмуни?

Ми не расипамо
храну.
Поједе се чак и оно
из контејнера.

Богиња правде
је слепа,
али ипак примети
кад јој се намигне.

Постојаност брака
зависи од
женске мекоће
и мушке чврстине.

Рајко Теовановић

Тешко да ће
крупне промене
изнети овако ситне
душе.

И ноћас је у нашем
граду извршена још
једна успешна
својинска
трансформација...

Женама се полања
срце.
Остало узимају
саме.

Нама је мрачни
средњи век
једина кула светиља.

**Витомир
Теофиловић**
(1943)

Према свету смо
заузели одлучан
став.
Ав!

Па шта ако у
светском рату
страда пола света?!
Нас не интересује
поражена страна.

Саветника сам
најурио
после првог савета.
Он ће мене да учи!

Више не притежем
каиш.
Појео сам га.

**Недељко
Терзић**
(1949)

Ако вам срце
сиђе у пете,
ходајте на рукама.

Ухватише кривину
иза угла.

Никада не знате шта
се скрива у магарцу.
Можда Тројански
коњ.

Миладин Тешић Мишко

Крава је домаћа
животиња
све док неполуди.

Ми смо боранија
везана усраним
моткама.

И Тесли је кренуло
кад је отишао од
нас.

Послужите се
слободно мојим
цигаретама!
И ја сам вама давао.

Милутин Тијанић (1938)

Не ваља жељено
проглашавати
за стварно.

Све што су стекли,
сами су узели.

Ако буду ишли
до краја,
све ће бити враћено
на почетак.

Од њих ништа
не почиње,
али би се са њима
све могло завршити.

**Радослав
Тилгер**

(1947)

Одавно смо ми у
Европи.
Само никако да се
Европа нађе у нама.

Дубоко смо
зацртали пут у
Европу.
Сад никако да
изађемо из те рупе.

Од сада више неће
бити малих богова.
Постали су велики.

Да се ја питам,
продао бих земљу,
али ми рекоше да су
је већ продали
они који се питају.

278

Милан Тодоров

(1951)

У социјализму су
два и два четири.
У капитализму
такође.
Али, каква разлика!

Не може земља тек
тако да пропада.
За то постоји
систем.

На власти су
најбољи из свих
средина. Нису
занемарени ни они
с коца и коншца.

Овде још нико није
умро од глади.
Ово је полицијска
станица.

**Живорад
Тодоровић**
(1938)

Мање ће нас болети
ако нас туку
академски
образовани
полицајци.

У тенис се слабо
разумеју.
Ипак, рекет им је
специјалност.

Обећавате нам куле
и градове,
а терате да се
вратимо на земљу.

**Љубиша
Тодоровић**
(1956)

Нико нема права
да бије народ,
али има обавезу.

Признали су
грешку,
а онда су их
оптужили
за лажно сведочење.

Имамо ми слободу
писања,
али само на папиру.

**Миодраг
Тодоровић**

(1930–1994)

У фотељи се
најудобније седи –
са ватом у ушима.

Знам како ћу у
двадесет први век,
али не знам како ћу
до првог.

Када се
интелектуалци
натерају у мишје
рупе,
идиоти коловоде.

Невоља је као
ванбрачно дете.
Донекле си
и сам крив.

**Бранко О.
Томић**

(1953)

Давно је вук
појео магарца...
Ко сад њаче?

Избори су
као пијаца:
бираш оно што
ником није
потребно.

У нашем систему
игра се на блеф.

Саша Томић

Са породичног
стабла
неки слон је огулио
кору.

Савремени
родољуби са собом
носе пасош
и авионску карту.

Ко је у предности
испред контејнера:
обичан клошар
или онај
са дипломом?

Човек пре свега.
То му у Сенегалу
дође као мезе.

Павле Тончић

Пре брака загрљаји.
У браку шпанске
крагне.

Не вреди што је
комшији цркла
крава.
Он има од птице
млеко.

Фото работи имају
кризу идентитета.
Не препознају се.

Могли бисмо да
хранимо пола
Европе,
али не сваки дан.

**Зоран М.
Тоскић**

(1952)

Шекспир је убио
Јулију, Ромеа,
Хамлета, Отела..
А приписују му још
најмање
стотину дела.

Не поносите се
бундама.
Наши преци су то
давно одбацили.

Дебилима треба
дати интелигенцију
у главу,
а не у руке.

Дејан Тофчевић

(1971)

Ма какво
одумирање државе!
Она се још
размножава.

Оставили су
неизбрисив траг.
Све флека до флека.

Корацима од седам
миља
тапкамо у месту.

Политичари носе
тамна одела
јер се баве прљавим
послом.

Саша Тошић

Нашао сам жену
свог живота.

Сада тражим свој
живот.

Наркомани су још
као бебе
користили млеко у
праху.

Године пролазе.
Ми одлазимо.

Бранислав Трајковић

(1949)

Штрајкач глађу је
нестао у непознатом
правцу. Иследник је
укључио
вентилатор.

Човек потиче од
мајмуна који је
падао на све ниже
ране.

Полиција пуца без
размишљања.
Не могу две ствари
одједном.

Краљевство за коња!
Државу за дупли
виски!
Какви бодеми!

**Томислав
Трбојевић**

(1963)

Отишао сам
у продавницу
без новца.

Тако сам добио
потрошачку корпу.

Насмеши се...
Скривена палица!

Живимо уз помоћ
штапа и канапа:
све дужег штапа
и све краћег канапа.

Сад ме видиш – сад
ме не видиш... –
рече целат
гиљотинираном.

**Војин
Тривуновић**

(1956)

Некоме је дневница
већа од обданице.

Продавао је маглу,
сад га гађају
амбалажом.

Сам пао,
сам се ударио –
неће га
рехабилитовати.

Петар Трмчић
Пит
(1938)

Душа хоће,
а новчаник не да.

Остао сам без речи.
Гласио је закључак.

Памти па млати!

Откако држимо
конце у својим
рукама,
производња игала
је стала.

Војислав
Трумпић
(1936)

Шта паметан човек
може да каже,
будала неће ни
помислити.

Лако му је било да
се савија пред
сваким када је у
дворишту имао
жалосну врбу.

Што може други
урадити данас,
не остављај себи за
сутра!

Да ли се и покварен
човек може
покварити?

**Зоран
Туцаковић**
(1963)

Полицајац у цивилу
носи пендрек у
срцу.

Тов свиња зависи од
шишања оваца.

Подигла се кука и
мотика.

Доле срп и чекић!

Фабрике лажи раде
за познатог купца.

Митар Туцовић
(1948)

Ја поштено радим
за парче хлеба,
мада бих могао да
поједем још једно.

Свето писмо не
трпи измене
и допуне.
За сада је у складу
са уставом.

На дочеку се
диктатор није видео
од цвећа.
И сам је био нарцис.

Све улице и тргови
су носили његово
име.

Кад народ залута,
да му је свеједно где
се налази.

Владан Ђебић

За наше тешко
немање,
са Флориде је
изразио дубоко
разумевање.

Тешкоће су иза нас,
да знате!
Значи ли то да нас
прате?

Цензуро, молим те,
јави се!
Учини да независни
медији толико не
зависе.

Међу атеистима
води се полемика
љута:
ко је у цркви био
више пута.

Бранко Ђировић Ђиро

(1942)

И преци су нам
малатили
празну сламу –
али за сламарицу.

Године су терет
који се не може
одложити.

Што се више кунемо
у Христа
све нас више
разапињу.

Од власти нисам
тражио ништа,
а узела ми је све.

Ненад Ђорилић

(1975)

Да бисмо се брже
кретали ка циљу,
не отварамо
падобран.

Држава нам је
кренула низбрдо.
У том смеру се
брже напредује.

Требало би убрзати
преговоре о уласку
у Европску унију.
Одрасмо колена.

Прднули смо
у чабар, што је
наишло на добар
одјек.

Мурат Ђоровић

(1942)

Радан смо народ,
али имамо преча
посла.

Испирају нам мозак,
а то не може без
јаког притиска.

Трагајући за
починиоцем,
дошао је к себи.

Јесам ћорав,
али добро видим
колико је саги.

Милан Ћосић
(1953)

Довољно сам одузет
да могу рећи -
Држава, то сам ја!

Нисам видео
невладину
организацију,
али видим владину
неорганизацију.

Зуб за зуб,
око за око,
оловка за уво.

Када је домовина
престала да се
брани лепотом,
ташта се јавила као
добровољац.

**Влајко
Ћулафић**
(1957)

Точку историје су
очигледно
подметнути
клипани.

Толико смо
напредовали
да даље нмамо куд.

Открили смо му
споменик.
Остало су
прикрили.

Политичке
падавине увијек
најављују
поплаву мемоара.

**Миладин
Ђулафић**
(1939)

Био је једино и
најмлађе дијете
својих родитеља.

Шта раде ватрогасна
кола кад се запале?

Тишина ми проби
уши.

Ноћ је била пуна
тишине и
грмљавине.

Марко Ђурчић
(1931)

Откуд Дантеу идеја
за ПАКАО –
кад није познавао
нашу ситуацију?!

У XXI ћемо у XXII
веку.

Цивилно смо
друштво –
много полиције
ради у цивили.

**Брана
Филиповић**

(1950)

Код нас је опасно
бити у опозицији.
Можеш једног дана
испливати на
површину.

Више нема јапљећих
бригада...

Страдало је цело
стадо.

Милош неписмен,

Вук самоук,
краља убили...

Добро смо и живи.

**Живота
Филиповић**

(1937)

Седи дрво на дрво
сазнања!

Via Beria to Siberia.

Лишће пада у јесен.

Главе не могу да
бирају гдишње доба.

И земља разликује
падеже.

Даје НАМ и узима
НАС.

**Милица
Филиповић**

Глава ничем
у не служи.
Фризура се може
правити
и на другом месту.

Деца не треба
да се мешају
у политику.
Шта више,
и одрасле би
требало поштедети
таквих перверзија.

Треба бити
у приправности.
Шта ако им досади
да млате празну
сламу?!

Ђорђе Фишер
(1933–1992)

Тамо где је глава у
питању –
зна се шта је у
одговору.

Бивало је и горе!
Јесте!
Али – када ће да
бива и доле?!?

Гоља је човек који је
негативно обучен и
при том прилично
конфекцијски
изгледа.

**Милан
Фридауер –
Фреди**

Некад су краљевале
Амазонке,
данас краљују
силиконке.

Пендрек је
полицијски цојстик.

Је ли чедоморство
ако мајмун убије
човека?!

Највише војника на
свету говори руски –
дијалект
калашњиков.

**Дарко Хабазин
Дакс
(1964)**

Чак ни на тараби
ништа више
не пише.

На рецептури је
писало
прстухват мудрости.

Па колико ко
захвати!

Уортачио се
са ђаволом.

Тикава има више
него икад.

Од сутра штрајкује
ћутањем.
Све своје је већ
рекао.

Јован Хаџи- Костић

(1933–1995)

Изем ти будућност
којој ће ово бити
прошлост!

Ако су радници на
власти,
онда властодршци
никад нису горе
живели.

Не можемо више да
притежемо каиш.
Распале су нам се
панталоне.

Некада је била
експлоатација
човека по човеку,
а сада је обрнуто.

Срђан Хаџић

Полицајка ми је
дала да дувам.
Мени би више
одговарало да
лижем.

Држим све конце у
својим рукама,
а никако да
повежем
крај с крајем.

Није он доушник.
Он је дописни члан
полиције.

Шеф на посао иде
службеним аутом.
Далеко му
лепа кућа.

**Иштван С.
Хомонаи**
(1962)

Најзад смо
ускладили наше
сексуалне прохтеве:
ја не могу, она неће.

Венчање је највећи
искорак у животу –
у празно.

Муж је штрајковао у
брачној постељи,
а комшија био
штрајколомац.

Продао сам трактор
да бих платио
порез, али сам бар
уштедео на таксама
за регистрацију.

Сенад Хонић
(1962)

О успеху
преко ноћи
можемо само
да сањамо.

Ставите маске!
Не могу да вас
препознам.

И боље сутра је
дан после.

Саберите се!
Можда ви и нисте
нула.

Алија Хоџић

Баксуз.
Жена му чак и у сну
прича.

Држава – то сам ја!
Одумирем.

Једва чекам да ми
дође пуница, рече
гробар.

Ако лаже коза,
не лажу моји
рогови

Смиљка Цветићанин

(1969)

Ако тражиш велику
љубав, удај се за
сумо рвача!

Неко кува да би
живео, а неко живи
да би закувао и
запржио.

Када досадан човек
одлучи да ти
помогне, нема ти
спаса.

Бој не бије свијетло
оружје,
већ бој бију медији
у јунака.

**Снежана
Цветићанин**

(1972)

Верујем и ја у боље
сутра, али данас не
знам како да
преживим.

Прекинућу
традицију у
фамилији.
Удаћу се из љубави,
а не из ина та.

Еволуција или
револуција –
мислите о томе.

Нисам довољно
лепа да бих била
глупа.

**Милан
Цветковић**

(1967)

Камелеон није
издржао
конкуренцију.
Споро је мењао боје.

Голуб мира је
повредио наш
ваздушни простор.

За дијалог је
потребно двоје.
Онај који говори и
онај који слуша.

Даме бирају.
Другарице су већ
изабране.

**Павле Р.
Цветковић**
(1951)

У облаима се живи
само док се магла
не разиђе.

Дођите сутра,
хероји су данас
уморни.

Кад појединцима
власт удари у главу,
народ се раслађује
пендрецима.

**Жељко
Цвијановић**
(1962)

Да је колона на чело
ставила прст,
не би ставила њега.

Отаџбина је некима
толико дала
да им ништа више
не треба,
па ни отаџбина.

Мафија води
тихи рат –
користе
пригушиваче.

**Зоран
Цвијановић**

Некада је Србија
била под шљива ма.
Сада је у говнима.

Ко каже да змија
нема ноге!
А моја ташта?

На продају момак за
понети.

Девојке не мешају
математику и секс.
Никада н броје.

Ни паметнији није
више луд да
попушта.

**Бранислав
Црнчевић**
(1933)

Пролетери свих
земаља,
уозбиљите се!

Паметан вођа увек
опрашта народу
своје грешке.

Чуо сам да ће сутра
бити боље,
а ја баш сутра нећу
бити овде.

откад сам чуо
шта мислим,
не верујем у оно
што чујем.

**Ненад
Црнчевић**
(1950–1998)

Застава им је чиста,
али су усрали мотку.

Револуција вам је
текла, текла –
и утекла.

Оца тукли
да говори,
сина да ћути.

Овако голи и боси
ни за нудистичку
плажу нисмо.

**Стојан
Чабаркапа**
(1958)

Уздај се у се,
пало је кљусе.

Вук длаку мијења,
а вучица вука.

И глава у торби је
нека имовина.

Сви за једног,
један свима.

**Горан
Чакмазовић**

Изубио сам
памћење.
Не сећам се када.

Не изувај се, Инес!

Феминизам
је болест
која напада наивне
жене.

Иде закон!
Бежимо у заклон!

Само је Пинокио
користио два
кондома.

**Владан
Чизмовић Чики
(1968)**

У болници је, али не
брините –
неће дуго.

Секс ми иде од руке.

Тресем жени тепихе
– и не дижем
прашину.

Оженићу се.
Нико није савршен.

**Александар
Чотрић**

(1966)

Држава је вршила
ликвидације
грађана.

А подстицана ј и
приватна
иницијатива.

Оживела је трговина
са светом.

Јефтино смо се
продали.

Предвиђене су
измене
закона о
информисању.

Биће кажњавани и
читаоци.

Зоран Чукић

Најлакше је
историчарима:
пошто се историја
понавља,
они је само
преписују.

Највећи проблем
богатих је – новац.

Пио им је крв под
изговором
да пати од анемије.

Његова је лоза
имала порекло од –
винове лозе.

**Богољуб В.
Чуровић**

Пиши као што
говориш,
а читај како ти
наредим.

Пужеви су давно
осјетили опасност
од провалника, па
своју кућицу стално
носе са собом.

Изашла је нова
географска карта
СРЈ.

Граничимо се са
страним и домаћим
државама.

**Слободан
Чуровић**
(1964)

Доље слобода!
не вјерујем – рече
рудар.

Пси лају – шинтери
пролазе.

Живот без смрти
не би имао страха.

Једе се изнутра.
Јело би се и вањ,
да има што.

Лазар Џамић
(1960)

Мора да је
револуција
много зрешила
кад има толико
чувара.

Гледајући у
друштвени талог,
можемо да
погодимо
будућност земље.

Дајте ми народ,
хоћу да се играм!

Добио је реч.
Са упутством за
руковање.

**Драгољуб Шаин
Жуле**
(1958)

Треба послушати
старије - пре него
што подетиње.

Живимо
фрагментарно,
а убијамо се
систематски.

Маркс је завео
пролетере.
Нису били класно
свесни.

Кад би он устао
из гроба –
заклао би се српом
или убио чекићем.

**Никола
Шарановић**

(1933)

Одлука је пала!
Од сутра – данас ће
бити јуче.

Радио је
једнократно,
а крао нон-стоп.

Од када су му
зачепили уста,
боље чује.

Кад им је идеја
добила на тежини,
пропала је.

**Миломир
Шаранчић Леки**

(1955)

Кад људи лају,
пси машу реповима.

И празна глава
нешто је у торби.

У нашем циркусу
мјеста су
резервисана.

Моју жену су сви
оставили.
Осим мене.

Милан Шарац
(1980)

Човек је постао
од мајмуна.
Мајмуну нико није
подигао споменик.

На младима
свет остаје.
Ако им старији
шта оставе.

Апсурд је кад
бескичмењак тврди
да има реуму
у костима.

**Слободан
Шаулић**
(1950)

Повукли смо се
на резервни
положај.
У мишћу рупу.

Године 1804.
Карађорђ се обраћа
окупљеној маси:
народе, разиђи се,
мир нема
алтернативу!

Наша привреда
стоји
на здравим
штакама.

Невен Шијаков
(1965)

Наши политичари
су стабилне
личности.

Не померају се са
власти.

У земљама у којим
асе живи од данас
до сутра, планирани
су једино државни
удари.

Није тачно да је
време новац.
Имам много
времена, а новца ни
мало.

Не живим у ери
компјутера.
Живим у Србији.

Душко Шобић

Репрезентација
пензионера са
Калемегдана има
јаку клупу.

Мој старији брат
каже да се све добре
рибе на крају удају
за неког дебила.
Кад порастем, бићу
дебил.

Батина је из раја
изашла.
А секина?

Није ми до песме.
Почећу да репујем.

Милорад Шојић

И они што живе
на високој нози,
понекад морају
да чучну.

Кад од муке
позелените,
значи да је мука
еколошки здрава.

Ни ђаво више
не бежи од крста,
већ се крсти кад
види шта радимо.

Дошао бих ја к себи,
но не знам где сам.

Ратко Шоћ

(1938)

Гете – фудбалеру
ни до кољена.

Промашени ме
погодише.

Чувао је овце
– за кворум.

Кад слушам
Шопена,
паднем у севдах.

Мићо В. Штрбац
(1958)

Да није оволико
трагично,
лично би на
идеалну превару.

Од њих вероватно
има горих,
али нико не
постиге такве
резултате.

Ваљда су
и диносауруси
изумрли
кад су увели
друштвену својину.

**Димитрије
Шућин**
(1938)

Ко каже да нисмо
јединствени?
Па, зар не вуче свако
на своју страну?!

Да се господину није
сломила грана,
био би он још увек
мајмун.

Политичко
препуцавање је
завршено.
Пребројте увређене!

Драган Шушић
(1932)

Завидим
шахистима.
Они често мењају
даме.

Имам једну
стабилну везу,
али ми у последње
време
попушта
стабилизатор.

Нико није савршен,
само су неки у томе
далеко одмакли.

Могу мирно да
спавам,
али немам где.

Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41–84 (082.2)

ДРИБЛИНГ духа / (приредио
Ђорђе Оташевић). – Београд : Алма, 2007
(Београд : Скрипта интернационал). – 312
стр. : 15 ст. – (Библиотека Хумор и
сатира / [Алма])

ISBN 978–86–84023–69–0

COBISS – ID 138198796